

Kiss Csaba

VESZEDELMEK VISZONYOK

Choderlos de Laclos regénye nyomán

*Külön köszönet Sirokay Borinak
a darab írásakor nyújtott segítségért*

Új Színház
2007

Nyitány

Feszület. Templomi himnusz, Tourvelné átszellemült arca. A menyasszonyi ruhát rendez, virágokkal díszíti.

Danceney holmi valamit penget.

1. Vívás

A fekete Merteuilné vív a fehér Valmont-nal

Öt asszó, egy-egy csókot ér mindenik.

MERTEUILNÉ Kezdem azt hinni, hogy voltaképpen csak két normális ember van a világon: maga meg én.

Valmont szúr, talál, csók.

VALMONT Ugyanolyan a szája íze, mint rég. Napokig nincs nyugtom utána.

MERTEUILNÉ Tovább. En garde!

Vívnak.

VALMONT Hányszor megbántam, hogy nem nyögöm már a maga igáját...

MERTEUILNÉ Ezt lezártuk, vikomt!

VALMONT Legalább egy-egy éjszakára. Nappal barátok, éjszaka szeretők. Lelki bonyodalmak nélkül.

Merteuilné hirtelen szúr, talál!

MERTEUILNÉ Touché! Na, tartsa a száját! (csók)

VALMONT Maga megharapott!

MERTEUILNÉ Nem volt jó?!

VALMONT (közelebb lép) Már teljesen elfelejtettem gyönyörű keblének

formáját. Nem vívhatnánk egyet azért, hogy újra megérintsem. Forró volt és fehér, emlékszem.
 MERTEUILNÉ És ha én nyerek?
 VALMONT Amit kíván... Gyerünk!

Vívóállásba helyezkedik, de Merteuilné leáll. Arcát törli egy kendővel.

MERTEUILNÉ Térjünk át a komolyabb dolgokra! Volangesné férjhez adja a lányát...

VALMONT Az apácát?

MERTEUILNÉ Ez még titok, de engem tegnap beavatott. Találja ki, kit választott vejéül! *(hatásszünet)* Gróf Gercourt-t!

VALMONT Szép! *(nevet, az ágyra mutat)* De hát nemrég még itt feküdt... hónapja sincs!

MERTEUILNÉ Legrémesebb álmomban se jutott eszembe... Magát nem dühíti?

VALMONT Én csak egyszerű áldozata voltam magának meg a szép Gercourt-nak!

MERTEUILNÉ Itt a lehetőség, hogy visszavágjon! Mert, ha ezt a leánykát maga veszi kezelésbe, akkor csak valami kivételes szerencse óvhatja meg a szép Gercourt-t attól, hogy egész Párizs rajta röhögjön! Nos, mit szól?

VALMONT *(szúr, talál)* Touché. Miért pletykálgodik vívás közben? Na, tartsa ide a száját! Rendesen.

MERTEUILNÉ Ráadásul erre a kislányra nem érdemtelenül pazarolná a figyelmét...

VALMONT Odaadással! Átéléssel! Még! Ez semmi.

MERTEUILNÉ ...teljesen ártatlan és csiszolatlan. Ettől azonban nem nagyon szoktak visszariadni maguk férfiak... *(cinkosan felnevet)* Legyen hálás, és legyen engedelmes!

VALMONT Folytassuk. En garde!

MERTEUILNÉ Nem válaszolt. Elcsábítja azt a lánykát, vagy sem.

Valmont nem felel, csendben, hektikusan vívnak. Könnyű találat. Valmont várja a csókot, de Merteuilné haragszik. Csak azért se.

- MERTEUILNÉ Elcsábítja?! (*Valmont élvezi a nő tehetetlenségét*) Az én kedvemért. Kérem. Parancsolom.
- VALMONT Kénytelen vagyok azt mondani: nem engedelmkedem. Magának, aki legrejtettebb titkaim tudója, elárulom, hogy most szövöm a hálót életem legizgalmasabb hódításához.
- MERTEUILNÉ Ki az?
- VALMONT Mit kínál maga nekem? Hogy elcsábítsak egy fiatal leányt, egy zárdatündért, aki nem élt még meg semmit, nem látott semmit, és az első hódoló szavamtól megszédülne. A kíváncsiság gyorsabban ágyba viszi, mint a szerelem.
- MERTEUILNÉ (*nevet*) Micsoda hólyag maga, vikomt! Ki az?

Valmont támad, szúr. Talál. Néma, obligát csók.

- MERTEUILNÉ Árulja már el! Ki az?
- VALMONT Ismeri Tourvel elnök feleségét..
- MERTEUILNÉ (*felnevet*) Uram, micsoda buta ötlet ez! Tourvel elnök nejének kegyeire pályázik?
- VALMONT Tudja, milyen tiszta, milyen erényes, milyen hű a férjéhez!
- MERTEUILNÉ Egy férj! Nem érzi, milyen lealacsonyító? Egy férj... Meg az a hűvös asszonyka? Vonásai szabályosak, de kifejezéstelenek; az alakja tűrhető, csak nincsen benne semmi izgalom...
- VALMONT Barátságunk nevében kérem, legalább addig várjon ócsárlásaival, míg ez az asszony az enyém nem lesz.
- MERTEUILNÉ Vikomt, az istenért, hova tette a szemét?
- VALMONT Ha megengedi... Én nem így látom. Ez egy nagyon okos, zárt és óvatos nő. Vallásos és hűséges, igen. Annál izgalmasabb...
- MERTEUILNÉ Tourvel elnök neje! Nem hiszem el!
- VALMONT Hideg, ez tény! De épp úgy, ahogy maga forró, gyönyörűm. Ki miben keresi a békéjét, ő a nyugalomban, maga saját teste lázában... Nem is tudja, mennyire hasonlítanak.
- MERTEUILNÉ Na, ebből elég! (*Ledobja az ágyra a kardot.*)

VALMONT Tartozik egy csókkal.
 MERTEUILNÉ Semmi kedvem megadni... jöjjön el máskor!
 VALMONT *(megragadja, félerőszak)* Megállapodtunk!
 MERTEUILNÉ *(keményen)* Ne játsszon, Vikomt! *(nevet)* Hogy is bírnék belenyugodni abba, hogy Tourvelné szeretőjére pazaroljam a csókjaimat!

2. A menyasszonyi ruha

Volangesné és Cécile érkezik a zárdából. Volangesné tenyerével eltakarja Cécile szemét.

VOLANGESNÉ Mindjárt... mindjárt! Még öt lépés... még három... még kettő... és!

Hirtelen elveszi Cécile szeme elől a tenyerét. Az egyszerűen öltözött szürke lány döbbenetesen áll a közönséggel szemben. Hangja elakad, szeme könnybe lábad, mozdulni sem tud a csodálkozástól.

CÉCILE Ez... ez itt mind? Mind!

Lassan körülnéz. Meglátja Tourvelnét, odarohan hozzá, öleli, szinte elbújik benne.

CÉCILE Hát eljött! Maga is eljött! Madame de Tourvel! Olyan jó, hogy itt van!

TOURVELNÉ Ne szorítson úgy, Cécile, angyalom, mindjárt megfojt! Itt vagyok, látja.

CÉCILE Olyan boldog vagyok... olyan boldog! Egy ágyban fogunk aludni mind a hárman, összebújunk és beszélünk, beszélünk... *(suttogás)* lámpaoltás után is, óh, de csodás!

VOLANGESNÉ Itt nincs egy-ágyban-alvás, édesem... Lámpaoltás sincs...

CÉCILE Ja, persze! De buta vagyok... százszor le fogom írni, hogy „nem vagyok a zárdában, nem vagyok a zárdában” *(Mamához súgva)* Elmondhatom? *(Tourvelnének)*

Képzelve! Saját szobám lesz, külön háló- és külön lakószobám, kulccsal. (összevissza csókolja Tourvelnét) Jaj, úgy örülök, hogy eljött!

TOURVELNÉ Látni akartam az esküvője előtt!

Cécile döbbenten néz a Mamára.

CÉCILE Micsoda? Mama... Milyen esküvő?

TOURVELNÉ Nem tudta?

CÉCILE Nekem eddig senki sem szólt...

VOLANGESNÉ Dehogynem, kis butácskám. Nem azt hajtogattam folyton, hogy egy úrilánynak egészen addig a kolostorban illik maradnia, míg férjhez nem megy...

CÉCILE És minthogy most már nem vagyok a kolostorban... Vagyis akkor igaz? (Tourvelnének) Igen?

VOLANGESNÉ Idenézz!

Cécile hátrafordul, és nagyot sikolt a meglepetéstől. Egy hatalmas, csupa csipke, csupa hab menyasszonyi ruha áll mögötte. Odamegy a ruhához, körüljárja, majd elájul.

CÉCILE Jézusom! Mekkora! Megnézhetem?

VOLANGESNÉ Még nincs kész! Állványon van, nem látod! Gyere ki, mert elszakítod! Azonnal gyere ki!

CÉCILE Mama, kérlek! Csak egy picit, csak egyszer...

Cécile bemászik a ruhába, kidugja a fejét a lyukon. Egy hatalmas menyasszony. Édes, mint a szorbet. Danceny ragyogó arccal nézi. Neki is megy a tükörnek, és a kottatartót is elsodorja.

CÉCILE Olyan furcsa érzés... Cécile Volanges kisasszony, menyasszony!

MERTEUILNÉ (Valmontnak) Hát nem édes?! Csábítsa el!

De Valmont egyre csak Tourvelnét nézi.

DANCENY Nekem nagyon szép hangom van, asszonyom. Szívesen bevezetném Volanges kisasszonyt a belcanto rejtelseibe.

MERTEUILNÉ Megtenné? *(Danceny boldogan bólint)* Jöjjön el az ma este hozzám... áriatanárnak. Danceny lovag! *(megsimogatja, Danceny boldogan el)* Milyen különös játéka a sorsnak, hogy Gercourt-ral szemben mindig maga marad alul.

3. A búcsú

CÉCILE És ki a vőlegény?

TOURVELNÉ *(Cécile-nek)* Nincs szerencsém ismerni kedves vőlegényét, de bizonyára kitűnő ember. Nem kívánok, nem is kívánhatok többet, mint hogy ez a házasság ugyanolyan boldog legyen, mint az enyém...

CÉCILE Máris elmegy?

TOURVELNÉ Sajnos, nem maradhatok tovább. Vissza kell mennem. Megígértem a férjemnek, hogy mindaddig vidéki házukban időzöm, míg ő haza nem tér. Burgundiában elnököl egy hosszú, bonyolult perben.

VOLANGESNÉ De mit csinál vidéken? Egyedül? Halálra fogja unni magát.

TOURVELNÉ Nem unatkozom. Visszavonultságomban új szomszédom, bizonyos Valmont vikomt szórakoztat.

Meg akarná mutatni Valmont-t, de az kitér Volangesné tekintete elől.

VOLANGESNÉ *(akkora döbbenet, hogy visszhangzik belé)* Valmont?!

TOURVELNÉ Csak hírből ismertem, s ennek alapján nem is nagyon kívántam a közelebbi ismeretséget, de ő jobbnak bizonyult a hírénél.

VOLANGESNÉ Maga nem tudja, mi lakik ebben az emberben.

TOURVELNÉ Ő maga sem tagadja, hogy sokat vétkezett, bár ehhez az emberek is hozzáadtak valamicskét.

VOLANGESNÉ Valamicskét?! Belereszketne, ha én egyszer mesélni

kezdenék! Sokkal álnokabb és sokkal veszedelmesebb ez az ember, mint gondolja. *(elszakad a cérna)* Se szeri, se száma azoknak az asszonyoknak, akiket elcsábított, és tönkretett! E törvény alól egyetlen nő mentesült: *(odamegy hozzá, belekarol)* barátnóm, Merteuil márkiné, mert volt ereje kategorikusan nemet mondani s nevetségessé tenni a gonoszt.

TOURVELNÉ Mintha nem is ugyanarról az emberről beszélnék! Szokott ugyan olykor szépeket mondani, de ezt is olyan finoman, hogy... bátyámul sem tudnék különbet kívánni Valmontnál.

MERTEUILNÉ Nyilván a jó falusi levegő tette ezt a csodát.

VOLANGESNÉ Vigyázzon vele, kedvesem! *(Merteuilnének)* Nekem csöppet sem tetszik, hogy ilyen hevesen védelmezi azt az urat. Vigyázzon! *(puszi, puszi)*

Közben Cécile kikászálódik a csipkék közül. Volangesné átöltözteti dámába.

CÉCILE Milyen ember?

VOLANGESNÉ Kicsoda?

CÉCILE Hát a vőlegényem, mama!

VOLANGESNÉ Majd meglátod.

CÉCILE Holnap? Holnapután – mikor?

VOLANGESNÉ Légy türelemmel! Gyere, készülj! *(Öltöztetni kezdi)*

CÉCILE Most hozzá megyünk?

VOLANGESNÉ Nem. Egy barátnómhoz, látogatóba.

CÉCILE Jézusanyám! Ott lesz Ó is?

VOLANGESNÉ Kicsoda?

CÉCILE A vőlegényem!

VOLANGESNÉ *(mosolyog)* Nem mondom meg. Mindent a maga idejében.

Valmont odalép Tourvelnéhez.

VALMONT Köszönöm, hogy megvédett.

TOURVELNÉ Semmi olyant nem mondtam, amit ne érdemelt volna meg.

Tourvelné ábrándosan körbejárja, simogatja a menyasszonyi ruhát.

VALMONT Mire gondol?
 TOURVELNÉ A fehérre... végigkísérte az életemet. Egyszer majd a hajam is fehér lesz, és akkor megnyugszunk végre.
 VALMONT Akkor én már megnyugodtam... *(utal a parókájára)*
 TOURVELNÉ *(nevet)* De az nem a magáé. Nem a maga nyugalma.
 VALMONT Szép esküvője volt?
 TOURVELNÉ Téli... Az ég is fehér volt... Néztem a férjem. Ezzel az emberrel fogom leélni az életem. Tudom, hogy ez furcsa magának.
 VALMONT Pont erre gondolok én is, amikor a tükörbe nézek.
 TOURVELNÉ Férjemmel kölcsönös szeretetben és megbecsülésben élünk azóta is: az ő személyében egyesül minden kötelességem és örömöm.
 VALMONT Boldog?
 TOURVELNÉ Boldog vagyok, nem is lehetek más; s ha léteznek is hevesebb érzelmek, én nem vágyom rájuk, még közelebről megismerkedni sem akarok velük. *(mosolyog)* Nincs szebb, mint békét kötni önmagunkkal; akkor derűsen telnek napjaink, megbékélve hajtjuk fejünket az álom ölébe, és bűntudat nélkül ébredünk.
 VALMONT Ámen.

Behozzák a gyertyákat, mindenki lenyugszik, csak Danceny peng.

TOURVELNÉ Jó éjszakát, vikomt. Köszönöm a társaságát.
 VALMONT Ne menjen még.
 TOURVELNÉ *(komolyan)* Maga észre sem vett volna, ha Párizsban találkozunk.

Tourvelné lefekszik, betakarózik a fátyollal. Valmont nézi. A férfi tekintete elől a nő arcára húzza a fátyolt. Egy gyönyörű halott.

- VALMONT Gyönyörű!
- MERTEUILNÉ *(odalép)* A helyzet megérett egy visszafojtott sóhajra.
- VALMONT *(Tourvelnét nézi)* Ó, mindennél gyönyörűbb gyönyör, hozzád fohászkodom, hogy el ne veszítsem boldogságomat, se lelkem nyugalma! Istenem, adj türelmet, hogy olyan lassan közelítsek a lelkéhez, fel se ébredjen, amikor a kezembe veszem.
- MERTEUILNÉ Gyönyör! Vikomt, vikomt! Miféle gyönyör?! Tourvelné a legjobb esetben is úgy bánik majd magával, mint a férjével, abban a hitben, hogy ez a szerelem netovábbja. Tourvelné és a gyönyör!?
- VALMONT Olyan lassan akarom végigvezetni ezen a szerelmen, hogy mindig a sarkában legyen az önvád, és asszonyi hűsége hosszú haláltusában múljon ki. És mindaddig nem fogom megölelni, míg ő maga nem kéri, hogy öleljem meg.
- MERTEUILNÉ *(egyre vidámabb, gúnyosabb)* Ne várjon tőle egy mákszemnyi gyönyört se! Az ilyenek nem ismerik az odaadást, a vágyak ekstázisát... Józanság és kötelesség! Brrr! - Emlékszik... zokogtam a gyönyörtől, amikor maga alatt feküdtem. Hol az az ember, Vikomt?

Cécile és Volangesné közeledik. Merteuilné eljűk megy.

4. A szerelem misztériuma

VOLANGESNÉ A kislányom: Cécile de Volanges!

A kisasszony olyan boldog, hogy alig tud egy helyben maradni. Tizenöt pukedlivel köszönti Merteuilnét.

MERTEUILNÉ Istenem, micsoda ártatlanság! Gyönyörű!

CÉCILE Köszönöm, asszonyom!

MERTEUILNÉ Hogy érzi magát idekint? Más, mint a zárdában?

CÉCILE Igen, asszonyom, egészen más. Ott csend volt. Itt meg beszélünk, beszélünk, reggeltől, estig csak beszélünk. A

Mama mindenbe beavat! Csak egyet nem árult el: ki lesz a férjem? Ki a vőlegényem? Maga ismeri?

MERTEUILNÉ *(elmosolyodik)* Hogyne... Majd mesélek róla.

Cécile felfigyel a közeledő léptekre.

CÉCILE Valaki jön...

VOLANGESNÉ Vár valakit?

MERTEUILNÉ Meglepetés!

CÉCILE Ó az! Ugye ő az? Tudtam! A vőlegényem! Jézusom... Ez Ó!

Megszólal egy lendületes, diadalmas, romantikus nagyvonós, és megjelenik Danceny Lovag, fehérben. Volangesné majd elájul.

VOLANGESNÉ *(súgva Merteuilnének)* De kérem, erről nem volt szó. Ez egy dalia!

MERTEUILNÉ A legjámborabb fiú, akit valaha...

VOLANGESNÉ De hogy nézi a lányomat... fényes nappal! Ez botrány!

MERTEUILNÉ Teljesen ártalmatlan. Félig-meddig pap, a máltai lovagrendben énekel.

CÉCILE *(Danceny-hez lép)* Cécile Volanges, szolgálatára.

DANCENY Chevalier Danceny.

MERTEUILNÉ *(Volangesnének)* Gyönyörűen énekel.

VOLANGESNÉ A lányom is... a zárda hangja volt éveken át...

DANCENY Kisasszony! Szabadna hallanom.

Ad egy hangot, Cécile válaszol, aztán megint, a többiek is bekapcsolódnak, duettből indul, tercett lesz belőle, kvartett, kaszálnak a kezek, lábak, tátognak a nagy érzésre.

VOLANGESNÉ *(kitör)* Brávó! Csodálatos! Nagyon szép volt, fiatalember!

MERTEUILNÉ *(tapsol)* Gyönyörű!

DANCENY *(hálás, de szerény)* Köszönöm.

VOLANGESNÉ Kedveseim! Csodálatos gondolatom támadt! Lovag úr! Megkérhetném egy szívességre? Hamarosan lesz a

kislányom esküvője. Arra gondoltam, milyen álomszép lenne, ha egy ilyen szívből jövő nászi dallal lepné meg a férjét az oltár előtt... amikor a gyűrűt készül felhúzni piciny fehér ujjacskájára. Szinte látom... Istenem, de szép! Lenne kedve betanítani a kis Cécile-nek egy ilyen nászi dalt?

DANCENY

(eltörött) Örömmel... Ezer örömmel.

VOLANGESNÉ

Valami ilyesmire gondoltam. *(rázendít egy impozáns, méretes nászi indulóra)* Próbáld meg te is, kincsem!

5. Danceny szomorúsága

Cécile énekelni kezd, Danceny leállítja.

DANCENY

Bocsásson meg! Túl merev a rekesz. Lágyabban. Engedje ki egy kicsit!

VOLANGESNÉ

No, de kérem! Mit csinál? Hozzáér a testéhez?!

DANCENY

Én csak a...

VOLANGESNÉ

A saját szememmel láttam, ne próbáljon meghazudtolni. *(arrább vezeti Danceny-t)* Tartsa meg az illő távolságot!

DANCENY

Innen nem tudom megmutatni a rekesz helyes mozgását... a kitámasztást. Márpedig a jó rekesztechnika a mindene a dalnak

CÉCILE

(jajong) Mama, így soha nem fogok tudni jól bánni a rekeszemmel.

VOLANGESNÉ

Mutassa meg rajtam, én majd közvetítek!

DANCENY

Hát jó, próbáljuk meg... Laaaa....

VOLANGESNÉ

Laaa...

Megszólal egy tücsök. *Valmont felfigyel a hangra. Mindenki megáll, fülel. Valmont megtalálja, a tenyerébe veszi. Tourvelné felébred. Hallja a tücsköt. Elindul a hang után. Keresi. Valmont kitér előle.*

DANCENY

Szabad... *(igazítja)* A vállat kicsit feljebb, a hasat behúzni... Miii... Miiii...

VOLANGESNÉ

Miii...

DANCENY Miiii... kérem, kisasszony!
 CÉCILE Miii...
 DANCENY Ree... Hagyja rezegni, kérem, ne olyan mereven... Ree...
 CÉCILE Ree... Ree...
 VOLANGESNÉ Ree...
 MERTEUILNÉ Ree...
 DANCENY Próbáljuk meg összekötni... Laa... Miii! Ree...
 (*kétségbeesetten*) Most mindenki egyszerre... Laa...Miii...
 CÉCILE La... Mi... (*megáll*) Mi baj? Történt valami?
 DANCENY. Nem, semmi... Ree...
 CÉCILE Nem érzi jól magát?
 DANCENY Nem... dehog... bocsássonak meg. (*elfordul, mély lélegzet*)
 Bocsánat... későre jár... (*összecsukja a kottát, elindul*)
 CÉCILE És az ária? Annyira szeretném...
 MERTEUILNÉ El tudna jönni holnap?
 DANCENY Nem tudom, asszonyom... megpróbálom. (*szomorúan el*)

Cécile hosszan néz utána.

VOLANGESNÉ (*Merteuilnének, nagy elánnal*) Hihhetetlenül eredeti alak!
 CÉCILE Kicsoda?
 VOLANGESNÉ Hát, a vőlegényed édesem. Felment a kápolna karzatára, egy pillantást vetett a lányokra, voltak vagy háromszázan, és azt mondta: Azt! Így... egyetlen mozdulattal. Azt!
 MERTEUILNÉ Katonaember... érthető...
 CÉCILE Katona?
 VOLANGESNÉ Persze. Egy egész ezrednek a parancsnoka.
 MERTEUILNÉ Ami nem kis szó negyvenhat éves korban...
 CÉCILE Negyvenhat?
 VOLANGESNÉ Igen, miért? Érett, megállapodott fiatalember... Óriási kincs a mai világban. „Azt” – így, egyetlen mozdulattal. Hallhatatlanul eredeti ember!
 CÉCILE Kicsoda?
 VOLANGESNÉ Hát a vőlegényed, édesem! Miért nem figyelsz!? Egész délután róla mesélek, és te nem figyelsz!

CÉCILE A nevét se tudom...

VOLANGESNÉ Gercourt... Gérard Gercourt. Most már elégedett vagy?

CÉCILE *(próbálgatja)* Gercourt... kedves Gercourt... Gérard úr... uram... én Gercourt-om... *(egyre keserűbb)* Gérardom... Gerikém... Germók... negyvenhat évesen...

Danceny visszajön. Zavartan, sápadtan

DANCENY A kottája nálam maradt. *(odaadja)* Kisasszony... Kérem... nagyon szépen kérem, hogy ma este, mielőtt lefeküdné, gyakoroljon még egy kicsit.

CÉCILE Jó, megígérem. *(suttogva, utána)* Csak ne legyen szomorú!

Danceny el.

6. Az udvarlás

Tourvelné megtalálja Valmont tenyerében a tücsköt. Nagyon tetszik neki a játék.

TOURVELNÉ Nem értem, nem értem! Két hete ismerem, és egyre kevésbé értem. Ha valakinek ilyen tehetsége van a nemességre, a jóra, miért tűri, hogy életét a léhaság uralja?

VALMONT Én pedig azon csodálkozom, hogy egy ilyen okos asszony ne ismerje fel az én igazi természetemet.

TOURVELNÉ *(meglepődve)* Ezt hogy érti?

VALMONT Én ingadozó jellem vagyok, ez egész viselkedésem kulcsa. Amíg erkölcstelen, léha környezetben éltem, átvettem annak bűneit, sőt, merő hiúságból még túl is tettem rajtuk. Most viszont az ön tisztasága az, ami hat rám.

TOURVELNÉ De hiszen én nem csinállok semmit. Vagyok.

VALMONT. Ne becsülje le. Íme, alig egy-két hete ismerem, és ön máris megdicsért. De vajon dicsérne-e akkor is, ha tudná átváltozásom igazi okát?

TOURVELNÉ Az igazit? Miért, mi az igazi?

VALMONT Lehet, hogy nem más, mint a tetszeni-akarás. Az ingadozó

- jellemeknél gyakori az ilyesmi...
- TOURVELNÉ Nem tudok eligazodni magán. Annyi melegséget, igazi nemességet érzek a lényében. Másfelől meg ott a maga félelmetes híre: egy szörnyeteg, egy bűnöző! Így emlegetik mindenütt.
- VALMONT *(őszintén)* Tudja, asszonyom, én fiatalabb koromban...
- TOURVELNÉ Nem, nem vagyok kíváncsi. Ne rontsa el! Végül is teljesen véletlen, hogy találkoztunk... és holnap ugyanilyen véletlen lesz, hogy szétválunk. Egy benyomás, egy emlék... Én visszamegyek a férjemhez, maga meg... az életéhez. Nyári ismeretség, egynyári virág
- VALMONT. Hallgasson meg! Meg fog érteni...
- TOURVELNÉ Nem akarom, vikomt... nem akarok magán gondolkozni... olyan jólesik a társasága, felüdít, szórakoztat. Ne bonyolítsuk el. *(sétálnak)*

Cécile a hálósobájában Jézussal beszélget. Danceny amott levelet ír neki. Volangesné fehér virágokkal díszíti a menyasszonyi ruhát. Énekli nászi himnuszát.

- CÉCILE Drága Jézusom, én úgy meg vagyok zavarodva. Nem tudok semmi másra gondolni, csak arra, hogy... Danceny, a lovag... hirtelen olyan szomorú lett. Amikor duettet énekeltünk, ahányszor rám nézett, mintha tört szúrta volna a szívembe. De miért? Mi történt? Drága Jézusom, adj tanácsot, hogy segítsen rajta? Mit tegyek? Segíts!

7. A velocikli

Merteuilné odalép Valmont-hoz.

- MERTEUILNÉ Hogy halad?
- VALMONT Zárt, mint egy üveggolyó.
- MERTEUILNÉ Csak az idejét vesztegeti! *(Cécile-re)* Nézze a kicsikét, micsoda ingerlő ártatlanság!

- VALMONT Egész életemben hódítottam, nőket csavartam az ujjaim köré. Most nem akarok semmit, csak vele lenni, beszélgetni, nézni...
- MERTEUILNÉ Maga szerelmes.
- VALMONT Gondolja?
- MERTEUILNÉ Igen... ilyen egyszerű.
- VALMONT *(ízlelgeti)* Szerelmes? Nem... nem hiszem. Miért kéne szerelmesnek lenni ahhoz, hogy élvezni tudjunk egy nőt? *(megöleli, magához húzza Merteuilnét)*
- MERTEUILNÉ És meddig akarja ezt a lassított kígyóbűvölést úzni? Vagy arra vár, hogy az erényes Madame de Tourvel döntse le magát?
- VALMONT A kezét sem fogtam meg egyszer sem... teste vonalait is csak lopva élvezem... a „szerelem” szót pedig ki sem ejtettem a számon...
- MERTEUILNÉ Három hét alatt?! Megáll az eszem! Azt hiszem, tisztelt vikomt, maga... megőrült!
- VALMONT Várjon! Mutatok valamit! *(elindul kifele)*

Cécile sikolya – megtalálta a kottában a levelet. Mindenki megáll. A lány kétségbeesetten öleli magához a kottát.

- VOLANGESNÉ Mi az? Mi történt?
- CÉCILE Úgy megijedtem. Rosszat álmodtam... De már nincs semmi. Jó éjszakát, mama!
- VOLANGESNÉ Feküdj le! Ezt szépen eltesszük! *(elveszi a kottát)*. Reggel majd gyakorolsz.
- CÉCILE Még egy kicsit... hadd maradjak, Mama!

Volangesné visszafekszik. Elfújja a gyertyát. Csend.

Valmont visszatér egy soha nem látott gépezettel – egy elől óriási, hátul apró kerekű velocipéddel. Meglepetés Tourvelnének Fiatalság, bolondság jelisére. Ilyent itt eddig még senki nem látott.

- MERTEUILNÉ Mi ez? Vikomt! Mi a csuda ez!

VALMONT Egy új szerkezet... elfelejtettem a nevét. Fel is lehet rá ülni.
Segítsen, gyönyörűm!

Volangesné ül a sötétben, hallgatózik. A velocipéd nyikorgását figyeli. Cécile lassan kinyitja a kottát, óvatosan lapoz. A levelet keresi.

MERTEUILNÉ *(alig bírja tartani a nevetéstől)* És ezzel akar imponálni?
Maradék férfibáját is elveszti, édesem.

VALMONT Tartson, mert dőlök! *(egy-két kört mennek)* Szinte látom,
milyen arcot fog vágni, ha meglát.

8. A levél

Cécile közelebb húzza a gyertyát. Megszólal Danceny hangján a levél. Ijedten becsukja. Újra kinyitja, lassan, óvatosan. Danceny is így, suttogva, lábujjhegyen kezdi.

DANCENY Kisasszony! Nem bírok ellenállni annak a lelkeket
szétfeszítő gyönyörnek vagy kényszernek, hogy levelet
írjak önnek...

CÉCILE Óh, istenem... Szegény fiú!

DANCENY Bevallom, én ilyen szépet, mint Ön soha életemben, se
ébren, se álmomban nem láttam.

CÉCILE *(ijedten)* Nem, ezt a levelet nem szabad elolvasni...
(visszateszi a kotta lapjai közé, becsukja)

DANCENY *(súgja)* Gyakoroljon, nagyon kérem, gyakoroljon...

CÉCILE *(óvatosan kinyitja)*

DANCENY *(suttogva)* Alighogy megláttam, és szívemet átjárta a
legforróbb szerelem...

CÉCILE *(becsapja, majd elalél)* Édes istenem! Nem!!! Ezt nem
lehet... nem szabad... ezt ki sem lett volna szabad nyitni!
(már nyitja is)

DANCENY Ó, fájdalom! Mit kell hallanom? Egy öregedő katona
karjaiba fogja eltemetni az asszonyi végzet...

- CÉCILE No, szép! Még szánakozik is... Jó éjszakát, lovag!
(becsapja a kotta fedelét)
- DANCENY Boldogságom az ön kezében van... Az égre kérem, ha jelentek önnek valamit, akár a futó rokonszenv múltó rezzenését... válaszoljon nekem!
- CÉCILE *(elképed)* Nem! Szó sem lehet róla... még mit nem?
- DANCENY Csak egy szót... egyetlen szócskát... neve kezdőbetűjét... mert meghasad a szívem!
- CÉCILE A szíve!?! Ugyan miért hasadna meg?! Én vagyok ahhoz a kivénhedt katonához kötve, és neki szakad meg a szíve! Nem, uram, erre a levélre nem válaszolunk... *(dühösen megpuszilja)* Jó éjszakát!
- DANCENY Az égre, kérem kisasszony! Válaszoljon!
- CÉCILE *(lefekszik, felül)* De ha nem írok, akkor megint szomorú lesz... sőt, még szomorúbb!
- DANCENY Válaszoljon...
- CÉCILE Istenem! Micsoda bajban vagyok!
- DANCENY Megszakad a szívem.
- CÉCILE *(papírt vesz elő)* Tisztelt uram... *(összegyűri)* Nem! Nem szabad...
- DANCENY Csak egy szót...
- CÉCILE *(újabb papír)* Kérem, többet ne írjon nekem... *(összegyűri)*
- DANCENY Az ég szerelmére, válaszoljon!

Danceny is tollat ragad. Esengés és galacsin. Az elviselhetetlenségig. Felváltva írnak, gyűrnek.

Valmont Tourvelné felé karikázik. Amikor a nő meglátja a masinát, először megijed tőle, majd önkéntelen felnevet a csodálkozástól. Első alkalom, hogy felszabadul derűs önfegyelme hatalma alól.

- TOURVELNÉ Mi ez? Mi a csuda ez?!
- VALMONT Jöjjön, próbálja ki... Segítek!

Valmont a nyeregbe ülteti, Tourvelné izgul, arca kipirul. Indul a velocikli.

VALMONT Kapaszkodjon a vállamba. Megfoghatom a kezét?
TOURVELNÉ *(nevet)* Jaj, ne legyen olyan félénk!

Egyik kör a másik után. Tourvelné boldog, biztonságban érzi magát Valmont jelenlétében. A fiatalság káprázata. Az egyik kanyarban Tourvelné elveszti az egyensúlyt, beledől Valmont ölébe. Egymáson fekszenek, boldogan, lihegve, pihegve.

TOURVELNÉ Maga akkora meglepetés nekem! El sem tudja képzelni...
VALMONT Magamnak is. Minden, amit tudtam, gondoltam magamról, a feje tetejére állt. Én fiatalon és tapasztalatok nélkül léptem ebbe a világba, s egy sereg asszony a szó szoros értelmében kézről kézre adott. Tizennégy éves voltam, többet aludtam nappal, mint éjszaka. Belül égetett a szégyen, miközben meztelen testek között hanyódtam, arcuk se volt, csak szaguk, nevetésük, néha egy-egy emberi gesztus... szegény fiú, ma ki viszi haza? Élvezetek kísértettek, de ez a testi mámor csak a vágyaimat, a hiúságomat elégítette ki, sohasem hatolt a szívemig. Évekig vártam... vártam... kerestem. Annyit gondolok erre az utóbbi napokban. Amióta magát ismerem...

TOURVELNÉ *(belevág)* Ne, nagyon kérem. Ne! *(hirtelen szembefordul Valmont-nal)* Az én életemben ez egészen másképp volt. Korán beköszöntött a szerelem. Szinte kislányként. Rajtaütésszerűen. A férjemmel való találkozás: első szerelem, első halálos megszállás. Azóta is. Első szerelmünk tiszta, a tempója is lassú; mert úgy elcsodálkozunk ennek az ismeretlen érzésnek az erején, hogy még a lábunk is lassabban lép, hogy még mélyebben, hosszabban átéljük a másik ember közelségének gyönyörét.

VALMONT Szeretem!

Megfogja a kezét. Tourvelné elhúzná. Hosszú, néma tusa. Mindkettőjüket

váratlanul érte ez a helyzet.

TOURVELNÉ Menjen el.

Valmont megértően hátralép. Tourvelné egyedül marad. Elfordul. Arcán elindulnak a könnyek. Némán, kifejezéstelen arccal sír. Valmont lenyűgözve nézi.

MERTEUILNÉ *(odalép hozzá)* Nagyszerű, mondhatom! Remek! Hogy vesztette el ennyire a józanságát? „Szeretem” - mint egy rózsás arcú kisfiú!

VALMONT Nincs gyönyörűbb egy asszonynál, amikor a lelke már a miénk, de a teste még nem! Láta, hogy sírt!

MERTEUILNÉ *(énekelni kezd – gúnyosan, epésen egy csöpögős szerelmes dalt)* Milyen szép, naiv dolog ez. „Szeretem”. Egyre jobban mulatok magán, vikomt!

VOLANGESNÉ *(Tourvelnének)* Mondtam, hogy vigyázzon. Látja, megmondtam én.

Tourvelné nem reagál. Papírt vesz elő, írni kezd. Volangesné nyugtalanul nézi. Merteuilné bemegy Cécile-hez, aki kétségbeesetten fogadja

CÉCILE De jó, hogy jön, asszonyom!

MERTEUILNÉ Mi történt?

CÉCILE Amióta világ a világ, még senki sem volt akkora bajban, mint én. Nézze! *(kihámozza Danceney levelét a menyasszonyi fodrok közül, és míg Merteuilné olvassa félve, tapogatózva kezdi)* Esküszöm, amikor a megtaláltam, sejtelmem se volt róla, mi az... De amióta elolvastam, olyan boldog vagyok, hogy azt se tudom, hol a fejem. Lefeküdtem, de nem bírtam elaludni. Bebújtam a takaró alá, és elkezdtem csókolózni a levéllel...

MERTEUILNÉ *(becsukja a levelet, arca komoly, elgondolkodó)*

CÉCILE *(óvatosan)* Mondja meg, asszonyom, tényleg olyan nagy

bűn volna, ha erre a levélre... erre az egyetlen egyre válaszolnék? *(Merteuilné nem felel, szó nélkül nézi a lányt, Cécile megszeppen)* Persze ha úgy gondolja, hogy ne válaszoljak, akkor nem válaszolok... de nem tudom, mi lesz velem... *(sírni kezd)* ha ez így megy tovább. Mert ha... ha nem válaszolok, akkor ő még szomorúbb lesz! *(zokog)*

MERTEUILNÉ Nyugodjon meg, kicsikém! Hallgasson meg! Ő ezt a levelet tegnap este írta, muszáj magának rögtön válaszolnia?

CÉCILE Gondolja, hogy... holnap... vagy holnapután...

MERTEUILNÉ Persze! Hadd várjon egy kicsit... Az nem árt.

CÉCILE *(könnyein át elmosolyodik)* Értem... egy-két nap nem a világ.... *(nyakába borul, összecsókolja)* Istenem, milyen jólelkű és bölcs ön, asszonyom! Holnapután írok neki, írunk neki, jó?

Tourvelné áll Valmont mögött. Bizonytalan, sápadt.

TOURVELNÉ *(elgondolkodva)* Egész éjjel írtam...

VALMONT Nekem?

TOURVELNÉ Csak nem tudom még, hogy átadom-e?

Kezében a levél. Valmont nyúl utána, a levelet tartó kezét is megfogja. A nő visszahúzza, de minden harag nélkül, lassan és zavartan.

TOURVELNÉ Kérem, hagyja a kezemet. *(elfordul)* Nem hittem volna, hogy ilyen meleg lesz ma. Isten vele. *(elindul)*

VALMONT Mikor láthatom újra?

Tourvelné hátrafordul, de nem válaszol.

VALMONT Válaszolhatok a levelére?

TOURVELNÉ Egy feltétellel: szerelemről ne beszéljen többet.

VALMONT Igyekezni fogok.

TOURVELNÉ Nem! Ígérje meg! Egy szót sem, soha!... Megígéri?

VALMONT Az ön barátsága mindennél többet jelent nekem...

Bocsásson meg, hogy... nem bírtam uralkodni magamon. Magába szerettem, mert azt reméltem, hogy segít a múltamat elfeledni...

TOURVELNÉ *(remegve)* Miről beszél, uram! Ez az állandó szerelmi lihegés... Elég! Nem akarom hallani! *(kimenekül)*

Valmont kibontja Tourvelné levelét. Olvassa.

9. Szomorúság

Danceny a küszöbön. Cécile szorongva odasúgja a feszületnek

CÉCILE Úgy félek! Most az egyszer segíts!

DANCENY Elkérhetem a kottáját, kisasszony?

Cécile nem néz rá, szó nélkül odaadja. Danceny hatszor átlapozza, kifordítja – egyre kétségbeesettebben lapoz a kottában, előlről hátra, hátulról előre. Cécile fájdalmasan nézi, elerednek a könnyei.

DANCENY *(szívszorítóan)* Ó, kisasszony...

CÉCILE *(suttogva)* Ne legyen szomorú, az égre kérem!

A Mama hátradől a szófán.

VOLANGESNÉ Mi szépet fogunk ma hallani?

DANCENY Egy dalt... khökhö... *(kiteszi a kottát maga el, Cécile odaáll mellé, nem néznek egymásra – két szomorú halott, énekelnek. A szívnek meg kell szakadnia)* Bocsássanak meg... nagyon kapar a torkom... Kezdje el nélkülem, ha kérhetem... laminor... laaaa... laminor... egy kettő és... khökhö... *(elfordul, megtörli a szemét)*

Merteuilné Valmont válla fölött belenéz Tourvelné levelébe.

MERTEUILNÉ Mit ír?

VALMONT Szeret.

MERTEUILNÉ Így? Egyetlen szóban... Mutassa... *(elveszi, olvassa)* Ez az asszony nem szerelmes. Ez az asszony szégyelli, hogy boldogtalan. Olvassa csak el még egyszer, milyen kerek, milyen józan! Tourvel bírósági elnök nejének leirata a boldogságról.

VALMONT Nem értem, minek fárasztja magát.

MERTEUILNÉ Most megsértődött?

VALMONT Nem, dehogy. *(összehajítja, elteszi a levelet)* Beszéljünk őszintén: maga is tudja, én is, hogy a mi könnyű és hideg szerelmi játékaink boldogsága már élvezetnek is alig nevezhető. Egyre gyakrabban érzem, hogy szívem már teljesen elhalt, csak az érzékeim adnak életjeleket.

MERTEUILNÉ Miket beszél, vikomt!? Az istenért...

VALMONT Tourvelné mellett éreztem újra hogy... hogy élek...

MERTEUILNÉ Mert szerelmes, ennyi az egész!

VALMONT Hagyjon már ezzel a szerelemmel...

MERTEUILNÉ Miért? Nem szégyen az... *(nevetve)* A maga korában...

VALMONT Másról van szó, nem érti?!

MERTEUILNÉ Másról? Miről? Ébredjen már fel, édesem! Egészen kifordult magából...

Valmont otthagyja. Papírt vesz elő. Ír.

Cécile nem bírja tovább nézni Danceny kétségbeesett arcát.

CÉCILE Ne legyen szomorú, kérem... hiszen én... én... szeretem! Szeretem!

DANCENY *(döbbenet, hang is alig jön a torkára)* Hogyan? Kisasszony, ön engem...

CÉCILE *(halkan hadarva)* Igen, jól hallotta: szeretem, szeretem, szeretem reggel, szeretem este, egész nap csak szeretem, szeretem, szeretem. Szívből szeretem.

Volangesné figyel a susogó csendre. A fiatalok visszabújnak kottáikba, ám a skálát a sze-re-tem szótagokkal gyakorolják. Arcuk ragyog. Egy idő után

Danceny nem bírja tovább a boldogságot, kapkodva összehajítja a kottát. Félájultan kezét csókol a mamának.

DANCENY Bocsássanak meg! (*Cécile- hez*) Én... én... én... kisasszony!
(*elrohan*)
VOLANGESNÉ (*értetlenül*) Hát ezt meg mi lelte?
CÉCILE Jól énekeltem, úgy látszik.

Cécile tovább éneklí a dalt a sze-re-tem szótagokra. Mama többször belenéz a kottába, mi ez? Danceny átszalad Merteuilnéhez. Majdnem elsodorja a levél fölé görnyedő Valmont-t.

DANCENY Szereet! Cécile Volanges kisasszony szeret!
MERTEUILNÉ És?
DANCENY Kimondta, bevallotta... százszor elsuttogta... Szeret!
MERTEUILNÉ És?
DANCENY (*elbizonytalanodik*) Hogyhogy és?
MERTEUILNÉ Szereti... és?
DANCENY Hát szeret...
MERTEUILNÉ (*mosolyog*) És?
DANCENY És???
MERTEUILNÉ Nem akarja megcsókolni? A száját... megérinteni a bőrét, a haját, hozzáérinteni arcát az övéhez...
DANCENY (*alig tud megszólalni*) De... egyszer...majd föltétlenül...
MERTEUILNÉ Én lefoglalom a mamát... Ügyes legyen!
DANCENY Neki is szóljon, hogy mi várható... nehogy megijedjen...
(*Merteuilné el, Danceny hátradől*) De gyönyörű az élet!
Istenem, de szép! Én meghalok! (*Veszi a vívósisakot, próbálja a csókolózás mozdulatait, nincs túl nagy rutinja*)

10. Fátyol-játék

Volangesné közeledik Tourvelnéhez. A nő feszülten ül az ágyon.

TOURVELNÉ Barátság. Semmi több! Megígérte, hogy többé nem beszél az

- ézelmeiről...
- VOLANGESNÉ És maga ezt elhiszi? Kedves barátnóm, magát az esze meg a tisztasága fogják elbuktatni, mert azzal áltatják, hogy biztonságban van.
- TOURVELNÉ Nem értem, hogy mitől kéne tartanom.
- VOLANGESNÉ Mit keres ez az ember itt? Mi oka van a maradásra?
- TOURVELNÉ Azt hiszem, pontosan tudom, hogy mi tartja őt itt... *(feszült)* de nem érzem veszélyben magam. Nem hiszem, hogy egy nő ne tudna ellenállni, ha esze, lelke, érzékei tiltakoznak egy nem kívánt viszony ellen. Emberek vagyunk!
- VOLANGESNÉ *(belevág)* Én ismerem Valmont-t... Fogadja meg a tanácsomat! Egy percig se tartóztassa tovább! De ha mégis mindenáron maradni akar, akkor maga menjen el! Csomagoljon és utazzon el!
- TOURVELNÉ Megígértem a férjemnek, hogy itt várom meg... Mit mondanék, miért utaztam el?
- VOLANGESNÉ Akkor küldje el őt! Azonnal küldje el!
- TOURVELNÉ Hogyan kívánhatok ilyesmit... egy idegentől...
- VOLANGESNÉ Kérje meg, hogy utazzon el. Jószántából A maga iránti tiszteletből... Legalább kiderül, mennyire fontos neki a maga kívánsága.
- TOURVELNÉ *(kelletlenül)* Jó... megkérem. Ha visszautasít és ragaszkodik az itt-maradáshoz, akkor megígérem, hogy én utazom el.
- VOLANGESNÉ Nagyszerű! Higgye el, hogy...
- TOURVELNÉ *(belevág)* Milyen gyönyörű időnk van ma, nem?
- VOLANGESNÉ Utazásra épp megfelelő... Szabad a karját, kedvesem?

Belekarol, mozdulataik lassúak, kényes léptekkel sétálnak. Valmont összehajtja a levelét. Nézi a nőket, várja a pillanatot, hogy átadhassa.

11. A csók

Cécile lopva éppen levelet ír Danceny-nek. Merteuilné fölé hajol, fülébe súgja..

- MERTEUILNÉ Mit hallok? Szerelmes? Szereti a lovagot... szereti, szereti?

CÉCILE Mindennél jobban... talán még magánál is! De nem, nem, nem! *(az ölébe bújik, megöleli)* Magát egy picikét jobban...

MERTEUILNÉ Meg fogja csókolni.

CÉCILE Engem?... Nem! Azt nem lehet!

MERTEUILNÉ Ne butáskodjon. Itt, az ajkán kezdődik minden gyönyör... a szerelem előszobája.

CÉCILE De én még soha... senkivel... nem lehetne megkérnem, hogy ne... engem ne... úgy félek!

MERTEUILNÉ Csinálja utánam...

Előbb simogatás, arc belesimul a kézbe, ölelés, sóhaj, szemek lecsukódnak, a szájak kinyílnak, találkoznak, csók. A háttérben Danceny is próbálja. Cécile-nek nem igazán ízlik, olyan nyálas dolog. Pfuj.

MERTEUILNÉ Majd megszereti. Most próbálja meg maga. *(Simogatás, ölelés, szájnyitás, csók.)*

CÉCILE Ez jobb volt.

MERTEUILNÉ Közben le kell hunyni a szemet...

CÉCILE Miért?

MERTEUILNÉ Ez a szokás.

CÉCILE De akkor nem látok semmit.

MERTEUILNÉ Pont ezért, nem föltétlen szép a másik ember nedves, vágytól terhes szemgolyója ilyen közlelről.

CÉCILE Ja... Tényleg. Így sokkal jobb. Megpróbálhatom még egyszer?

És mint a tánciskolában lépésenként: Egy két há... És utána óriási öröm:

CÉCILE Tudok csókolózni! Éljen! Csókolóztam!

MERTEUILNÉ Mindjárt itt a lovag. Ügyes legyen!

CÉCILE Még egyszer... hadd próbáljam meg! Maga olyan jó hozzám. Áldom a sorsomat, hogy összekerültem magával! Szabad? *(Megcsókolja)*

Merteuilné egymáshoz vezeti őket. Pont olyan találkozás, mint a Menyegzői

képben, a végén. Lassan, megilletődve közelednek egymáshoz. A menyasszonyi ruha árnyékában próbálkoznak a csókkal. Félve, bujkálva, szétrebbenve. A csók azért nem sikerül, mert Cécile tudja, hogyan kell. Először be kell hunyni a szemet. Ezzel el vannak egy darabig – de ha behunyják a szemüket, nem látják a másikat. Nyitott szájjal tapogatóznak szemhéjuk sötétjében. Aztán az ölelést állítja be a kis luxelvira, Merteuilné legjobb tanítványa.

12. Árulás

Volangesné váratlanul visszatér, közeledtére a fiatalok szétrebbenek, Cécile belebújik a kottaállványba, Danceny a hangszere után kap.

VOLANGESNÉ Mi szépet hallunk ma, gyerekek?

Fiatalok egymásra néznek. Majd elájulnak a boldogságtól, a tüdőtágulásától

DANCENY Kisasszony! Sssszeretne egy duettet?

CÉCILE Sssszívesen...

Nyújtja a kottát, Cécile kikapja a kezéből, és magához szorítva siet a helyére. A lapok közül kilopja a levelet, jobb híján a ruha kivágásába teszi. És egy másik csúsztat a helyére. Egymásra mosolyognak. Bólintanak. Rázendítenek.

MERTEUILNÉ *(Valmont-nak)* Ha ez így megy tovább, akkor Gercourt gróf nagyon olcsón szabadul.

VALMONT Az a gyanúm, hogy maga tulajdonképpen ártott ennek a két szerelmesnek, amikor megkönnyítette a találkozásukat. A fiatalember mindjárt rámenősebb lenne, ha némi akadályt találna az útjában...

MERTEUILNÉ Igaza van! Rátapintott a bajok okára. A férfiaknak akadályokra van szükségük...

VALMONT ...máskülönben belebutulnak a boldogságba.

MERTEUILNÉ Egyik legszebb jellemvonásom, hogy ha megmagyarázzák, miben hibáztam, nem nyugszom addig, míg a csorbát ki nem köszörültem...

Merteuilné leül a mama mellé.

- VOLANGESNÉ *(Merteuilnének)* Két angyal. Hát nem aranyosak?
- MERTEUILNÉ *(Súgva)* A maga helyében én nem lennék ilyen nyugodt.
- VOLANGESNÉ Nocsak! Látott valamit, kedvesem?
- MERTEUILNÉ Halkan! Annyira megbíznak bennem... Az imént a kedves lánya mintha a dekoltázsába rejtett volna valamit. A kottából vette ki, azt hiszem.
- VOLANGESNÉ Igen?
- MERTEUILNÉ Ne áruljon el! Nagyon kérem...
- VOLANGESNÉ Bízsa csak rám. *(Merteuilné el - kis idő múlva)* Cécile kedvesem, gyere ide... Egy fiatal lány nem járhat ilyen... *(hopp a levél)* Mi ez?!
- DANCENY *(egyből)* Én írtam! A kisasszony nem tud semmiről! Kérem, adja vissza! *(próbálja elvenni, de Volangesné elhúzza előle)*
- VOLANGESNÉ Lassabban, fiatalember! Fáradjon vissza a kottájához. *(érzelmesen)* Cécile, drága gyermekem, légy őszinte hozzám! Te levelezel ezzel az úrral?
- CÉCILE Nem, mama. Ez az első alkalom... Esküszöm! Ki sem nyitottam még.
- VOLANGESNÉ *(a kottatartóhoz lép, felemeli a kottát, a lapok közül hullnak a levelek, mint ősszel)* És ez? És ez?

Bárhova nyúl, levelek ömlenek a lábuk elé, a menyasszonyi ruha csipkái közül, hajtókákból, fodrokból, mindenhonnan. Töméntelen levél. Cécile zokog, Danceny kétségbeesetten rohan Volangesné mögött.

- DANCENY Bocsásson meg! Nagyon kérem! Nem fog többet előfordulni. Soha többet! Esküszöm!
- VOLANGESNÉ Ki innen! Takarodjon! A házunk küszöbét többé át nem lépheti. Végeztünk magával!

*Merteuilné csillogó szemmel nézi a felfordulást.
Danceny zavarodottan hátrál. Tourvelnébe ütközik.*

DANCENY Nem megy! Nem megy... Úgy szeretem, hogy belehalok... de hiába! Nem sikerül... Nem megy!

Tourvelné értetlenül mered a fiúra. Valmont odaér a nőhöz.

13. Utazzon el

VALMONT Válaszoltam a levelére. *(nyújtja)*

TOURVELNÉ Arra szeretném megkérni, hogy menjen el. Ez a kívánságom. Utazzon el.

VALMONT Miért? Mivel bántottam meg?

TOURVELNÉ Ha nem teljesíti a kérésemet, abban az esetben én utazom el. Nem akarom eltitkolni, mennyire összezavarná a terveimet. A férjem úgy tudja, hogy itt várom meg; nagyon meglepődne, és teljes joggal, ha látná, hogy milyen könnyelműséggel változtatok az elhatározásaimon... Úgyhogy nagyon kérem...

VALMONT Elmegyek. Megígérem. De mondja meg nyíltan, azért kell elmennem, mert bevallottam, hogy szeretem! Ha hallgatok...

TOURVELNÉ Kértem, hogy ne beszéljünk többet erről! Utazzon el!

VALMONT Asszonyom! *(megvárja, míg a nő felnéz)* Tudja, hogy ez a barátság milyen sokat jelent nekem...

TOURVELNÉ Utazzon el.

VALMONT Miért büntet? Tehetek én arról, amit érzek?

TOURVELNÉ Uram! Én tisztességes emberhez illő dolgot kértem öntől. Miért alkudozik? Utazzon el!

VALMONT Szeretem.

TOURVELNÉ Mindketten tisztában vagyunk azzal, hogy nem tudom, hogy nem akarom és nem is szabad viszonznom az érzelmeit. A nyugalmam érdekében arra kérem, utazzon el.

VALMONT Nem tudja elképzelni, milyen boldog voltam, hogy találkoztam magával, hogy megismertem...

TOURVELNÉ Utazzon el!

VALMONT ... hogy a bizalmába fogadott... hogy nap, mint nap láthatom magát...

TOURVELNÉ Nagyon kérem!

VALMONT ... és mennyire vigyáztam, hogy se a szerelmemmel, se a vágyaimmal soha meg ne riasszam, ne sértsem...

TOURVELNÉ Elég, uram! Menjen! Utazzon el! *(otthagya)*

Közben Danceny lefekszik az ágyra, előveszi a kését, lassan a szívéhez teszi. Aztán hasra fordul, felállítja a pengét, mintha bele akarna dőlni, majd oldalról próbálkozik, a bordák között rézsútosan. Kötelet vesz elő, felkötöti magát. Kétségbeesetten nyiszatolja a kötelet. Nyakát dörzsölgetve, levegő után kapkodva térdel a földön.

DANCENY Nem! Ezt nem tehetem! Micsoda gyáva dolog! Szegény Cécile beleőrülne fájdalmába! *(hirtelen ötlettel)* Írok neki...

Volangesné nagy alapossággal hozzálát a levelek osztályozásához – külön sorba teszi Cécile leveleit, és külön sorba a Danceny-ét, külön stószba a „Kedvesem! Drágám! Mókusom! Nyuszikám! stb.” - megszólítás szerint. Néha beleolvas, szörnyülködik. „A szemtelenje! A kis ártatlan! Micsoda pimaszság! Ha ezt gróf Gercourt megtudná!” Cécile kidugja fejét a menyasszonyi ruhából, szomorúan énekel, lassan forog vele.

VALMONT *(Volangesnének sziszegi)* Ezért még számolunk, boszorkány!

14. Merteuilné hatalmában

Valmont egy mozdulattal magához öleli Merteuilnét, megcsókolja. A hosszú önmegtartóztatás és a meggyötört férfihiúság elégtételért kiált. Ez a tűz nagyon tetszik Merteuilnének – adja is magát, nem is. Vörösbor.

MERTEUILNÉ Na! Ne olyan mohón! Mi lelte, vikomt?

VALMONT A csókért jöttem, gyönyörűm! Adósom maradt, emlékszik!

MERTEUILNÉ Szegényem, megkínozta magát az a szentfazék!

- VALMONT Ha tudná, hányszor elfogott a kísértés... hogy a lábai elé borulva egy kis hűtlenségre csábítsam! *(a nyakát csókolgatja, izgatja)*
- MERTEUILNÉ Ne csókolgasson. Nevettesen! Az jobban felizgat. Meséljen a szép Tourvelnééről. *(kigombolja Valmont ingét)* Sehol nem látom gyönyörű fogsora nyomát. Még mindig csak a lelkét birtokolja?
- VALMONT Páratlanul gonosz tud lenni, gyönyörűm! És hogy megszépül közben! Jöjjön! *(megöleli)*
- MERTEUILNÉ Nem, kedvesem. A férfiaknak akadályokra van szükségük, maga mondta....
- VALMONT Hagyja ezt, majd reggel szakítunk!
- MERTEUILNÉ Feltételeim a következők: menjen vissza a szép Tourvelnéhez, küzdjön, harcoljon! És ha magáévá tette istenhívó hölgységét, és erről kézzelfogható bizonyítékot hoz: a magáé vagyok. Mindent megkap tőlem, amit tőle nem.
- VALMONT Ne játsszon velem... *(megöleli, de Merteuilné nem enged)*
- MERTEUILNÉ Persze ilyen főbenjáró ügyekben csak az írásos bizonyítékoknak van hitelük. Komolyan kíváncsi vagyok, hogy mit ír egy ilyen szemérmes valaki, ha már túl van azon a bizonyos pillanaton, s vajon marad-e még fátyol a mondatain, amikor már semmi sincs a testén. Siessen, és hozza el győzelme zálogát...
- VALMONT Egy kis előleget, gyönyörűm...
- MERTEUILNÉ *(nevetve)* Utazzon el!

Tourvelné a fészület lábánál.

- TOURVELNÉ A gőgömért büntetsz... tudom! Hogy volt merszem kihívni magam ellen a sorsot. A szerelmet! *(leül a lábához)* Sikerült, látod. Azt hittem, belehalok... de legyűrtem magamban! Folyton rád gondoltam... a szenvedésedre... Elküldtem! Elüldöztem őt! *(elhallgat)* Nem bírom tovább! Adj erőt, uram! Gyenge vagyok... Segíts! *(Imádkozik, magába feledkezve, mint a gyerekek. Megnyugszik.)*

15. A pillanat

Valmont elindul Tourvelné felé. A nő fején fátyol, mozdulatlanul ül.

TOURVELNÉ Miért jött vissza? Megkértem, hogy utazzon el, eltiltottam innen, mégis visszajött... Mi jogon kavarja fel az életemet? Nem akarom többé látni. Kérem, ne jöjjön, ne keressen, ne írjon többet!

Valmont hátralep. Kitér a nő elől, folyton visszakozik, mintha megadná magát.

VALMONT *(halkan, szinte csak magának)* Rend és feledés. Legyen úgy. El fogom némítani szerelmemet, elfelejtem, milyen fogadtatásban részesültek érzelmeim.

TOURVELNÉ *(utána megy)* Ön azt hiszi, uram, vagy úgy tesz, mintha hinné, hogy a szerelem boldoggá teszi az embert. Én azonban még a szót se szívesen hallom... Ezért nagyon kérem, hagyjon engem...

Valmont szó nélkül nyújtja a levelét, nincs szcéna. Tourvelné elveszi, apró darabokra tépi. Visszamegy az ágyra. Valmont lehajol, elkezdi összegyűjteni a papír-fecniket. Leteszi a nő elé.

VALMONT Vágyódtam az ön tetszésére, belátom, de a vágy még nem jog. Azonban ön, aki szerelmemet sértésnek tekinti, miért nem gondol arra, hogyha bűnös is ez a szerelem, ön az oka... és a mentsége is egy személyben?

TOURVELNÉ *(kétségbeesetten próbál úrrá lenni hangja elcsuklásán)* Nem akarom többet hallani ezt! Arra kérem, barátságunk és az irántam való szeretet nevében... hogy hagyjon engem! Ne keressen, ne csábítson... ne beszéljen hozzám, nagyon kérem!

Érezni, hogy alig bírja már tartani magát. Valmont hagyja. Visszalép.

VALMONT *(súgja Merteuilnének)* Emlékszik, gyönyörűm... arra vágytam, hogy hűsége, asszonyi becsülete hosszú tusában múljon ki, hogy végig sarkában legyen az önvád...

Merteuilné leveszi róla a kabátot, Valmont kigombolja a mellényét. Elindul Tourvelné felé. A nő tehetetlenül ül az ágy szélén.

TOURVELNÉ Nagyon kérem... hagyjon...

Magára húzza a fátylat, teste köré fonja, arcára tekeri, „begubózik.”.
Valmont megérinti.

TOURVELNÉ Nem! Nem akarom... Nem akarom... Nem szabad...

A férfi kezdi lefejtetni róla a fátylak rétegeit. Tourvelné - bár akarata, szavai tiltakoznak, - lassan feláll. A többiek izgatottan figyelik. Már csak az utolsó lepel takarja arcát, mint egy menyasszonynak. Valmont felé fordul. Már nem szól, nem tiltakozik, szemét behunyja. Tartja az arcát, száját. De Valmont nem csókolja meg. A pillanatot élvezi. Lassan megsimogatja a fehér nyakat. Mosolyog. Tourvelné hirtelen kitepi magát a kezéből, s fátylait hátrahagyva kirohan.

VALMONT *(döbbenet)* Mi az? Hol van? Hova tűnt?

Merteuilné tiszta szívből nevet.

MERTEUILNÉ Micsoda nagyképűség, kedvesem! Ezt jól elszúrta! Kirepült a madár!

VALMONT *(halkan)* Ne féltsen engem! Utánamegyek én... Elkapom én!

Sötét

II. felvonás

1. Apátia

Tabló.

- ❖ *Danceney ezerszer megcsókol egy levelet, ráteszi a kottatartóra, és egy hosszú madzaggal lassan húzni kezdi az amott énekelő Cécile felé. Többször próbálkozik, egyik kísérlete sem sikerül.*
- ❖ *Cécile – mamája éber felügyelete alatt – az áriát gyakorolja, közben a rejtve levő bal kezével levelet próbál írni Danceney-nek a kottatartó hátoldalán. Nem sikerül. A kudarc maradványai dacos galacsinokként hevernek mögötte.*
- ❖ *Volangesné az ária szusszanásnyi szüneteiben erkölcsi leckét tart lányának, így az inkább énekel.*
- ❖ *Valmont apátiában. Félig felöltözötten, fésületlenül, kigombolt inggel néz maga elé.*
- ❖ *Merteuilné öltöztetni kezdi.. Valmont hagyja magát.*

MERTEUILNÉ	Ébredjen már fel! Rossz nézni magát, vikomt!
VALMONT	Nem történt semmi. Néhány hétig udvaroltam ennek a nőnek, aki egy kivesző típushoz tartozik. Ennyi!
MERTEUILNÉ	És hol van most?
VALMONT	Nem tudom! Eltűnt, mintha soha nem láttam volna. Leveleimet visszaküldi... a házába nem fogad. Ki sem mozdul otthonról, nehogy véletlenül a közelébe tudjak férkőzni... még a függönyök is be vannak húzva!
MERTEUILNÉ	Elég! Hagyja már azt a nőt! <i>(öltözteti, haját megfésüli)</i>
VOLANGESNÉ	<i>(olvassa és égeti a leveleket)</i> Micsoda vakmerőség! A szemtelenje! És milyen angyalarcú gyerek volt... Látod, Cécile? Százszor elmondtam már, de el kell mondanom százegyedszer is, hogy egy fiatal lánynak állandóan, minden helyzetben vigyáznia kell. Elég egy mosoly, egy érintés, semmi kis levélke, és kész ! Oda a jó híred.
CÉCILE	Igen, mama.

Cécile nem bírja tovább, átviszi kottatartóját a túloldalra, meghiusítva ezzel Danceney eddigi erőfeszítéseit.

Megszólal a tücsök. *Valmont hallgatja. A többiek is.*

MERTEUILNÉ Ébredjen már fel!

Nyílik az ajtó.

2. A velocipéd

Tourvelné érkezik, nagyon gyenge, erőtlen, talán beteg is, de hihetetlen erővel uralkodik magán. Hűvös, határozott, távoli.

VOLANGESNÉ Édes gyermekem, szépségem! De jó, hogy újra látom! Úgy aggódtunk magáért!

Megölelik, megpuszlják. Tourvelné szótlanul nézi őket.

VOLANGESNÉ Annyira csodáltuk magát. Mondtam is a kislányomnak:
Látod, Cécile, így kell ezt csinálni.

CÉCILE Maga egyszerűen nem ismer lehetetlent.

Nézi a fehér ruhát, körbejárja.

TOURVELNÉ És az esküvő? Meg volt már?

CÉCILE *(sírva)* Ne kérdezze! Ne is kérdezze!

VOLANGESNÉ Csúszik kicsit... a katonaság miatt... egy-két hónap.

De Tourvelné már nincs ott. Nézi a velociklit.

VOLANGESNÉ *(belekarol)* Menjünk... Hűvös van már!

TOURVELNÉ Nem félek az emlékektől... ami elmúlt, elmúlt. Be van ide zárva. *(megérinti a homlokát)* Segítsenek!

Cécile és Volangesné segítenek felkapaszkodni a velocipédre, két oldalt futva támogatják. Valmont tétován követi az ingatagon, de magabiztosan karikázó nőt. Tourvelné egy kör után leszáll a gépről. Felszabadult, boldog, mint egykor. Ez az emlék is le lett győzve.

MERTEUILNÉ Látja... Vége, elmúlt.
 VALMONT *(Merteuilnének)* Utánamegyek én ennek az álnok asszonynak!
 MERTEUILNÉ Elég, vikomt! Ennek a románcnak vége! Miért nem csábítja el a kis Cécile-t – csak úgy, passzióból. Nem lennék hálátlan, mondtam már. Csábítsa el!

Danceny egy hosszabb bot végéről próbálja átlógnia a menyasszonyi ruha fölött Cécile-nek a levelet. A Mama észreveszi, darabokra tépi. A fiúnak elege van a kudarcból, őrvöngve gyúri, szaggatja a leveleket.

DANCENY Nem megy, nem megy, hiába, nem megy!
 VALMONT *(Danceny-nek)* Adja ide, beviszem én a kisasszonynak!
 MERTEUILNÉ Megörült? Volangesné elevenen felfalja magát.
 VALMONT *(Danceny-nek)* És ha akarja, egy találkát is megszervezek magának.
 DANCENY Igazán?! *(a nyakába borul, könnyes szemmel öleli, szorongatja)* Köszönöm! Szívből köszönöm! Hozom a levelet...

VALMONT Mi lesz a jutalmam, ha mind a két nőt a lába elé teszem?
 MERTEUILNÉ Ez az állandó hengegés! Az imént még a halálán volt.
 VALMONT Nem lesz addig nyugtom, amíg ez a gyűlölt szeretett asszony az enyém nem lesz. Erre megesküszöm!

Danceny visszajön tizenkét levéllel.

VALMONT Egyet, jó?
 DANCENY Persze...

3. Esengések

Volangesné, amikor Valmont-t meglátja, első reflexével Cécile-t takarítja el az útból. Majd rendezve meglepett vonásait, visszatér.

VOLANGESNÉ Valmont vikomt, ha jól látom...

Körbejárja a férfit, mint hosszúlábú madarak a kígyót. Félve, de étvágygal. A vikomt csak áll szótlanul Volangesné megsemmisítő tekintetének tüzében. Kissé meginog, térde megroggyan.

VALMONT *(suttogva)* Bocsánat, leülhetek... napok óta alig alszom...

VOLANGESNÉ *(diadallal)* Tessék. Foglaljon helyet.

VALMONT Kérem, nézze el... hogy bejelentés nélkül... hívatlan vendégként törtem a nyugalomára...

VOLANGESNÉ *(nem bírja tovább, kitör)* Nagyon csúnyán viselkedett vele! Minősíthetetlenül!

VALMONT Igen, elismerem... azóta is ennek terhét hordom a lelkemen...

VOLANGESNÉ Szemérmetlen, aljas szándékkal megkörnyékezni egy magányos, védtelen asszonyt! Hát van önnek szíve?

VALMONT Hallgasson meg! Kérem. *(letérdel elé)*

VOLANGESNÉ Üljön vissza! És ne érjen hozzám Nagyon kérem! Üljön vissza! *(távolabb viszi a székét, lehetőséget adva Valmont-nak, hogy Cécile fele nyújtsa Danceny levelét, aki nem tudja átvenni. Ez még kétszer megismétlődik a jelenet alatt)*

VALMONT Maga az egyetlen, aki segíthet rajtam...

VOLANGESNÉ *(folyamatosan fortyog magában)* Arcátlan, galád, kéjsóvár vágyakkal üldözni, beszennyezni azt az angyalt...

VALMONT Ne bántson. Könyörgök... segítsen nekem, hogy elnyerjem a bocsánatát...

VOLANGESNÉ Nem akarja látni önt, soha többé. Ezt tisztán, világosan megmondta. Hiába minden csel, furfang, ezúttal nem

- sikerült, Valmont vikomt!
- VALMONT Csak annyit kérek... hogy még egyszer, utoljára találkozhasak vele
- VOLANGESNÉ Végre egy nő, kinek sikerült ellenállnia a maga varázsának. És a szemébe nevetett! Haha! Nem fogadja önt!
- VALMONT *(hirtelen megfogja Volangesné kezét)* Émilie! Értsd meg! Nem tudok szabadulni tőle... Kérlek, segíts...
- VOLANGESNÉ Mit merészelsz?! *(hátrál)* Mit merészelsz, uram!?
- VALMONT Már nem szeretem azt az asszonyt... Kérlek! Kérem Madame de Volanges! Muszáj találkoznom vele, hogy tőle magától halljam... hogy nem haragszik, hogy megbocsát!
- VOLANGESNÉ Nincs bocsánat! Vannak bűnök... amelyeket nem lehet elnézni, feloldozni, megbocsátani! *(indulattal)* Hiába könyörög! Nincs bocsánat!
- VALMONT Értem... *(„visszarogy” a székebe)* Nem szeretem már... de nem tudok szabadulni tőle... nagyon szenvedek. Segítsen...
- VOLANGESNÉ *(gonoszul)* Hozzak egy kis vizet?

Alighogy kitette a lábát, Valmont int a kétségbeesetten hallgatkozó Cécile-nek, és Danceny örömkönnyeitől kísérvé, átadja neki a levelet.

- VALMONT Itt a levele... vegye el! Dugja már el!

Cécile elbújik a karszék mellé, olvassa a levelet, sóhajtozik, cuppog stb. Volangesné visszajön, egy pohár vizet hoz. Valmont mohón megissza, mintha az élete múlna rajta. Megtörtén liheg, piheg.

- VOLANGESNÉ Azért maga sem fiatalodik, kedvesem... ha egy ilyen kis vidéki történet ennyire megviseli.
- VALMONT Kérhetek még?
- VOLANGESNÉ Vizet? Hogyne! *(diadalmasan elcsattog)*

Míg Volangesné vízért megy.

- VALMONT Nem tudok minden levél köré ekkora cirkuszt rendezni.

- CÉCILE *(súgva)* Kérem, Valmont úr... nagyon kérem! Segítsen nekünk
- VALMONT Látja ezt a kulcsot? Hasonlít a maga hálósobájának a kulcsához, amelyet a kedves mamája a zsebében hord. Cserélje ki őket.
- CÉCILE Miért?
- DANCENY *(oldalról bekiált, nem bírja tovább)* Mert így könnyen átadhatja a leveleinket!
- VALMONT Fél óra alatt csináltatok róla másolatot, utána az eredetit visszateszi a helyére. Megértette?
- CÉCILE Igen... értem.
- VALMONT Tessék, vegye már el!

Cécile elveszi. Danceny örömmámorban.

Visszajön Volangesné. Egész kancsó vizet hozott. Nagyon élvezi ezt az elmés célzást Valmont rozzant állapotára. Tölt. Lassan, csobogva.

- VOLANGESNÉ *(álegyüttérzéssel)* Próbálja meg elfelejteni. Olyan sok embernek sikerült már.
- VALMONT Utazzak el?
- VOLANGESNÉ *(nem tudja eldönteni, hogy ez komoly vagy frocli – a biztonság kedvéért azonban odaszúrja)* Szemtelen!

Valmont lassan, hosszan iszik. Volangesné elégedetten nézi. Tölt magának is. Megkívánta.

- MERTEUILNÉ *(odasúgja Valmont-nak)* A szép Tourvelnét bizza csak rám.

Elindul Tourvelnéhez. Valmont és Volangesné ajkánál megáll a pohár. Lélegzet visszafojtva nézik. Cécile a levelet olvassa, Danceny gyönyörködik benne, és önkéntelenül a lány arcán tükröződő érzelmeket „szinkronizálja”. Együtt él a két arc.

4. Teázás

- MERTEUILNÉ Valmont volt nálam. Amikor megláttam... istenem! Olyan szomorúság, és megdöbbenés fogott el, hogy talán jobb nem is beszélni róla.
- TOURVELNÉ Szegény.
- MERTEUILNÉ Nagyon nyugodtnak akart látszani, de épp ez az igyekezet szúrt nekem szemet. Arca fásult és sápadt; de szeme volt a legijesztőbb rajta...
- TOURVELNÉ Kér egy teát?
- MERTEUILNÉ Köszönöm... *(csend, isznak, hallgatnak)*
- TOURVELNÉ Ott hagyta abba, hogy... a szeme... mi volt a szemében?
- MERTEUILNÉ Semmi. Halott volt. Máskor élénk és derűs tekintete üres volt és riadt...
- TOURVELNÉ Kis cukrot? Tejet?
- MERTEUILNÉ Az első gondolatom az volt: de jó, hogy maga ebben az állapotban nem látja őt.
- TOURVELNÉ Ebben, másban... mindegy. Ezt lezártam magamban. Ízlik?
- MERTEUILNÉ Igen, nagyon finom. *(Kanálcsilíng, csönd)*

Tourvelné feláll, tölt még magának, elgondolkozva kavargatja.

- TOURVELNÉ És mit akart?
- MERTEUILNÉ Találkozni magával...
- TOURVELNÉ Találkozni... *(csend)* Nem lehet.

VOLANGESNÉ *(magában elégtétellel)* Nincs bocsánat!

Egyre nehezebb teázni. Reszket a kéz, csörög a csésze, táncol a kiskanál.

- MERTEUILNÉ Nem bír szabadulni magától... bűntudat gyötri, mert fájdalmat okozott...
- TOURVELNÉ Már megbocsátottam... Tölthetek még?
- MERTEUILNÉ Azt mondta, hogy már nem szereti magát. Ezt kénytelen voltam elhinni neki, annyi fájdalommal, szenvedéllyel

mondta.

TOURVELNÉ Igen. Nagy utat jártunk be... mindketten. Hálás vagyok neki... nem tagadom. Volt egy pillanat... Ha akkor hozzám ér... nem lett volna erőm elhárítani. *(nehéz mosoly)* Most meg, látja: ő már nem szeret, én is túl vagyok rajta... pedig akkor azt hittük, ezen múlik az életünk... Hogy be tudja csapni az embert egy hangulat!

MERTEUILNÉ Évekkel ezelőtt nekem ugyanilyen történetem volt vele. Szerelmes voltam... Tudta, nem? Nem titok... És ő is belém... halálosan.

TOURVELNÉ És?

MERTEUILNÉ Jól ismerem Valmont szerelmét...

TOURVELNÉ Engedett neki?

MERTEUILNÉ Boldog voltam vele. Aztán a szerelem elmúlt, de a barátság megmaradt... mindketten nagyon vigyáztunk rá... Mint barátja aggódok most érte. Nem láttam még ilyen állapotban.

Hallgatnak.

TOURVELNÉ Szerettem. Szerelmes voltam belé, eszeveszetten szerelmes...

VOLANGESNÉ *(döbbenet)* De kedvesem! Mit beszél?

TOURVELNÉ ... de tudtam, hogy ennek a szerelemnek ki kell múlnia...

MERTEUILNÉ Nem tud szabadulni magától...

TOURVELNÉ Nem találkozhatom vele. Érzem. Tudom. Nem is fogok. Így is tele vagyok önváddal, hiszen csak a tisztességemet tudtam megőrizni, a tisztaságomat nem. És hogy nem buktam el egészen, még azt is az ő nagylelkűségének köszönhetem!

Csend, hallgatnak.

TOURVELNÉ Besötétedett... *(gyertyát gyújt)*

MERTEUILNÉ *(feláll)* Késő van... Jó éjszakát! *(indul)*

TOURVELNÉ Mondja meg neki, hogy el akarok búcsúzni tőle... egyszer, utoljára. Csütörtökön, ötkor várom.

Merteuilné elmegy.

VOLANGESNÉ *(nem bírja tovább, odamegy)* Ha nem akar négyszemközt maradni velem, én nagyon szívesen.

TOURVELNÉ Nem... túl vagyok már rajta. Nem félek tőle... *(a gyertyákat gyújtogatja)*

VALMONT *(Merteuilnének)* Köszönöm, gyönyörűm. *(megsimogatja az arcát)* Áll még az alkunk?

MERTEUILNÉ *(nevet)* Nélkülem semmire nem menne.

Cécile áll mögöttük, pánikban. Meg szégyelli is, hogy véletlenül tanúja volt kettőjük intim pillanatának.

CÉCILE *(riadtan)* Itt a kulcsa! Vegye vissza!

VALMONT De miért?

CÉCILE Nem! Nem akarom! Vegye el...

VOLANGESNÉ *(ül Tourvelné székében, és apatikusan motyogja maga elé.)* Szereti... hiába minden... szereti...

5. Gyöngédség

Valmont Danceny ölébe ejti a kulcsot.

VALMONT Sajnálom. Nem sikerült. Kis barátnője nem akarja.

DANCENY De hát miért?

VALMONT *(megvonja a vállát)* Minden szerelem kihűl egyszer. Pedig még a találkozást is létre tudtam volna hozni...

DANCENY *(feljajdul)* Cécile, egyetlenem! Mi történt?! Nem szeret már? Mondja ki, ha nem szeret! Ne hitegessen! *(Csend)* Én egész nap csak önre gondolok, levelek százait fogalmazom

önnek, csak ebben élek! De maga nem felel, nem ír, meg sem próbál találkozni velem!

CÉCILE *(robban)* Hogy én nem írok!?! Én!?! Ezt az igazságtalanságot! Próbáljon meg maga, kedves uram, egyszer éneklés közben bal kézzel levelet írni a kotta sarkára... édesanyja árgus szeme láttára, és énekeljen közben. Próbálja csak meg! Bal kézzel, és énekeljen közben... tessék! Próbálja meg!

DANCENY De egyetlenem! Én mindössze csak annyit mondtam, hogy a találkozásunk a maga kezébe...

CÉCILE Mindig, minden az én kezembe van letéve. Én halálosan szerelmes vagyok, de maga mindig csak hibákat talál bennem... Mit érdekli magát, hogy én, egyedül én szenvedek ezért a szerelemért, egész nap a mama prédikációját hallgatom, hogy majd megbolondulok tőle, s ha hírt kapok magától, az is csak szemrehányás. Még a zárdában is jobb volt, mint itt. Ott legalább maga miatt nem szenvedtem...

Mama veszi a gyertyatartót, átmegy a saját helyére. Közben továbbra is hitetlenkedve mormogja maga elé.

VOLANGESNÉ Hiába tiltakozik... szereti... mindig ugyanaz van... azt mondja, hogy nem, de mégis... szereti...

Cécile és Danceny suttogva veszekednek.

DANCENY Cécile, az istenért?! Mit követtem el? Miért haragszik rám?! Én csak arra kértem, hogy ezt a kulcsot...

CÉCILE És ha rájön a mama?! Akkor velem mi lesz? De magát ez nem érdekli! Csak a kulcs! A KULCS! Nem törődik semmivel, csak a maga önző szerelmével... Tessék, legyen boldog! *(odamegy Valmont-hoz)* Hol az a kulcs? Legyen szíves, adja ide! Ha mindenki így látja jónak, ám legyen! *(Odamegy a méléző mamához, két mozdulattal kicseréli*

a két kulcsot, odaadja az eredetit Valmont-nak) Tessék. Itt van! Csak arra vagyok kíváncsi, miért kapom a következő fejmosást...

DANCENY

Szerelmem, kérem... Cécile! Drágaságom! Mi lelte?

CÉCILE

Nagyon haragszom magára. Vegye tudomásul, hogy semmi kedvem a találkozáshoz, amikor így viselkedik! *(hirtelen vált, lehajol hozzá, és forró, megejtő szerelemmel)* Ne legyen többet igazságtalan hozzám, szeressen úgy, ahogy én szeretem magát. Akkor minden szép lesz, derűs lesz, drága szerelmem. Szeressen!

Cécile visszamegy a menyasszonyi ruhába.

Tourvelné előveszi Valmont levelét, amit még elutazása előtt összetépett. Kezdi összerakni a fecniket, lassan szavanként, egész jelenet alatt.

TOURVELNÉ

...rend és ... feledés... legyen úgy... el... fogom némítani... szerelmemet... és még... azt is... elfelejtem... mily... kegyetlen...

DANCENY

(kétségbeesetten, Merteuilnének) Mi lelte? Mi lelhetete?... nem értem.

MERTEUILNÉ

Az idegesség az oka! Hiszen szereti magát, félti a boldogságukat.

DANCENY

De hát miket mondott... Önző, igazságtalan alak... Én?! Nézzen a szemembe! Lát egyetlen foltnyi önzést, hamisságot... csak tiszta, mindent feláldozó szerelem!

MERTEUILNÉ

Igen, kedvesem... nyugodjon meg... *(megsimogatja, anyaian)*

DANCENY

(megtörtén) Nem is tudom, mi lenne velem... maga nélkül... én biztosan...

MERTEUILNÉ

Ne gondoljon erre.

DANCENY

... annyira boldog voltam, hogy végre kezébe jutott a levelem... hogy mostantól már ő is írhat nekem... sőt, hogy hamarosan még találkozhatunk is. Már arcomon éreztem leheletét, finom bőrének érintését...

MERTEUILNÉ

Könnyű nevetését, haja illatát... *(simogatja)*

DANCENY Annyiszor álmodom, hogy mellém bújik... arcát az arcomhoz érinti... igen... így... és azt súgja a fülemben...

MERTEUILNÉ Alszol, szerelmem?

DANCENY Olyan jó... *(ráfonódik Merteuilné karjára, a nő finoman megsimogatja az arcát, haját, nyakát)* Ne menj el... ölelj meg... érz hozzám... és ölelj... ölelj... ne hagyj el... édesem... Cécile... Egyetlenem. *(hangja lassan elhal, teste megfeszül. Elernyed. Sóhaj.)*

Merteuilné kiszabadítja a kezét. Megtörli.

MERTEUILNÉ Férfiak.

6. Cécile megerőszkolása

Tourvelné összerakta a levelet. A gyertya fényénél olvassa.

TOURVELNÉ “... ha vétek is ez a szerelem, e véteknek ön az oka és a mentsége is egy személyben... én még akkor is őszintén beszéltem, amikor nem volt hasznos ez az őszinteség, mert képtelenség lett volna eltitkolni ezt a mindent betöltő szerelmet.” *(elmosolyodik, lefújja a tenyeréről a fecniket)*
És hogy elmúlt mára ez a mindent betöltő... bennem is...

Cécile Danceny-t szólongatja

Hirtelen Valmont befogja Cécile száját. Majd lassan elengedi. A földön kezdik, állva fejezik be. Valmont a hangoskodással zsarolja Cécile-t, hogy felébreszti a mamát. Így valójában a lány csókolja bele a szót.

VALMONT Ne ijedjen meg.

CÉCILE Leve... levelet hozott?

VALMONT Nem, ó nem.

CÉCILE Akkor...? *(félhangosan)* Mama!

VALMONT *(befogja a száját)* Ezt ne csinálja. Mit mond neki, ha felébred? Mivel magyarázza, hogy kulcsom van a

hálószobájához? Ha azt mondanám, hogy maga hívott be, attól tartok, elhinné.

CÉCILE Menjen el, kérem... menjen el!

VALMONT Jól van. Csak egy csókot adjon.

CÉCILE Egy csókot?

VALMONT Igen.

CÉCILE Akkor elmegy?

VALMONT El.

CÉCILE Megígéri?

VALMONT *(félhangosan)* Ne alkudozzon!

CÉCILE Jó. *(Csóklecke á la Merteuilné)* Így jó?

VALMONT Milyen lágy, forró a szája... Jó volt...

CÉCILE Nem... nem úgy értem, hanem, hogy elmegy... most már elmegy?

VALMONT Még nem.

CÉCILE De hiszen megígérte.

VALMONT Megígérttem, hogy elmegyek, ha ad egy csókot. De nem adott. Én adtam magának. Nagy különbség.

CÉCILE És ha adok egy csókot?

VALMONT Erről volt szó, nem?

CÉCILE Akkor megígéri? Igazán?

VALMONT Öleljen meg... *(felemeli, magához húzza, kezdi lefejteni róla az alsószoknyát)*

CÉCILE Ezt ne, kérem! Vegye el a kezét!

VALMONT *(Hangosan)* Mihelyt megcsókol.

CÉCILE *(becsókolja a száját)* Pszt! Ne olyan hangosan... felébred! Ígéri?

VALMONT Persze, persze.

CÉCILE Esküszik?

VALMONT Esküszöm.

CÉCILE Mit csinál!

VALMONT Öleljen át. Erősebben... még!

A második csók, átéléssel. És még valami. Cécile felsikolt. Tágra nyílt szemmel mered Valmont-ra.

CÉCILE Ne... kérem, ne... fáj!
 VALMONT Hallgasson... Mindjárt jó lesz...
 CÉCILE Eresszen el... engedjen el...
 VALMONT Pszt... felébred a mamája. Ezt már végképp nehéz lesz megmagyarázni... Álljunk meg egy kicsit?
 CÉCILE *(nem felel)*
 VALMONT Feküdjünk le inkább?
 CÉCILE Ne... ne... *(ez már a test akarata)*

Elernyednek. Valmont elengedi a lányt. Az összekucorodik, felhúzza a térdeit. Tourvelné szétfújja a levél foszlányait. Feszült.

TOURVELNÉ Nem kellett volna ebbe a találkozásba belemennem! Semmi értelme. És hol van még a csütörtök?! *(hirtelen dönt, veszi a cipőjét)* Megmondom Madame de Merteuilnek, hogy nem, mégsem fogadom... - Nem tud szabadulni tőlem? Ugyan! Érett férfi, nem kamasz! Majd elfelejti... *(megáll, gondolkodik)* Nem! Ezen túl kell lenni! Csütörtökön eljön... a szemébe kell nézni, meg kell bocsátani, le kell zárni... Kibírom... Ha ellent tudtam állni neki akkor, amikor szerettem, mi fenyegetne most... Nyugalom. Túl leszünk rajta... Kár, hogy nem a holnapot mondtam!

VALMONT Jó volt... *(Cécile nem felel – Valmont megsimogatja, a lány nem húzódik el)* Holnap is eljövök?

CÉCILE Ne!

VALMONT Milyen hálátlan! Kénytelen leszek felébreszteni a mamáját. *(indul)*

CÉCILE Ne, nagyon kérem!

VALMONT Akkor csókoljon meg!

CÉCILE *megcsókolja*

VALMONT Holnap?

CÉCILE *sírva bólogat.*

Valmont eljön, Cécile-ből kitör a sírás. Véres fehérneműjét szorongatja. Danceny-t hívja. A fiú felébred a hangra.

DANCENY Hogy kínlódik szegény! Én vagyok az oka mindennek!
MERTEUILNÉ Biztos rosszat álmódott...

Danceny levelet ír. Hosszú, fájdalmas, jajongó levelet. „Mi szakad még a nyakunkba, kedvesem?”

7. Megnyugvás

Közben Volangesné rátalált a síró Cécile-re.

VOLANGESNÉ Mi történt, kicsim? Az istenért, mi lelt?!

Cécile a nyakába kapaszkodik, úgy zokog, szinte szűkülve.

VOLANGESNÉ De mi a baj?
CÉCILE Semmi! Rajtam nem lehet segíteni. (és csak sír és sír.)

Jön Merteuilné.

MERTEUILNÉ Hagyja, majd én beszélek vele.

Volangesné magukra hagyja őket.

MERTEUILNÉ Mi a baj? Mi történt?
CÉCILE Semmi.
MERTEUILNÉ Azt hittem, nincs titkunk egymás előtt.
CÉCILE *sír.*

MERTEUILNÉ Nem tudok segíteni, ha nem mondja meg, mi bántja.

Csend, mély lélegzet.

CÉCILE Az éjjel... Valmont úr...

MERTEUILNÉ Magára tört, és megtanította arra, amiért már majdnem megölte a kíváncsiság...

CÉCILE *(mentegetőzik)* Azt hittem, hogy levelet hoz. És mire rájöttem, hogy mit akar, addigra, szóval már késő volt...
(sír, de Merteuilné nem öleli át)

MERTEUILNÉ És ez a baj?

CÉCILE Tessék? Azt hittem, el fog borzadni.

MERTEUILNÉ És miért nem védekezett?

CÉCILE Védekeztem én, tiszta erőből!

MERTEUILNÉ Ó meg leteperte? Ütötte, verte magát?

CÉCILE Nem... nem egészen, csak valahogy nem tudtam ellenállni.

MERTEUILNÉ Miért? Megkötözte?

CÉCILE Nem, nem, de úgy tud bánni a szavakkal, hogy nem jutott eszembe semmi.

MERTEUILNÉ Az sem, hogy nem?

CÉCILE Folyton azt hajtogattam, de valahogy nem azt csináltam, amit mondtam. És a végén...

MERTEUILNÉ És a végén?

CÉCILE A végén azt kérdezte, hogy eljöh-e ma éjjel is. És én azt mondtam, hogy el. Istenem, úgy szégyeltem magam! Most mit csináljak? *(zokog)*

MERTEUILNÉ Valljon be mindent a kedves mamának, akkor nem kell izgulnia a holnap éjszaka miatt. Csomagol – és irány a zárda.

CÉCILE Nem! Azt nem! Olyan szerencsétlen vagyok!

MERTEUILNÉ Akkor hallgasson rám! Először is hagyja abba a nyafogást! Nyugtassa meg az édesanyját... és engedje be Valmont urat holnap és minden éjszaka, ahányszor csak jönni akar. Tanuljon tőle. Lehet. Nappal pedig imádkozzon, hogy a házasság minél előbb létrejöjjön

CÉCILE Gercourt-ral?

MERTEUILNÉ Házasság céljára az egyik férfi épp olyan jó, mint a másik.

CÉCILE És Danceney... vele mi lesz?

MERTEUILNÉ Úgy látom, a lovag elég kitartó. Ha már férjnél lesz, sokkal

könnyebben találkozhat vele.

CÉCILE Hogyan? Három különböző férfival?

MERTEUILNÉ Kis butám! Ha kellően ügyes, annyi férfival csinálhatja, ahánnyal jólesik és olyan gyakran, ahogy jólesik.

CÉCILE Értem, asszonyom... Azt hiszem, hogy értem. Bocsásson meg *(félve, szepegyve hatalmasat ásít)* Olyan álmos vagyok.

MERTEUILNÉ Jó éjt, kedvesem.

Merteuilné betakarja, megsimogatja. Danceny is épp befejezte a levelét.

DANCENY Aludj szépen, gyönyörűm, édesem. Ezt holnap küldöm a vikomttal. Imába foglalhatjuk a nevét. *(megcsókolja a levelet.)*

MERTEUILNÉ *(Valmont-nak)* Szép volt. Látom, kezd visszatérni magába az élet.

VALMONT Tényleg van valami ebben a kislányban... Érdekes volt a maga alapos, kimért mozdulatait látni. *(csóklecke)*

MERTEUILNÉ Ne oly mohón... ráérünk! A szép Tourvelné nem lesz ilyen könnyű eset.

Tourvelné a tükör előtt ül. Fehérre festi az arcát, vékony szénnel, vörös hennával megrajzolja a vonásait, mint egy japán metszet. Fehér ruhát vesz. Készül a találkára.

VALMONT *(nézi a nőt)* Szorítson nekem, gyönyörűm...

MERTEUILNÉ Mi a terve?

VALMONT Egyszerű, bár magának nem fog tetszeni...

MERTEUILNÉ Mi az?

VALMONT A halál.

MERTEUILNÉ Micsoda?

VALMONT Az enyém lesz, vagy meghalok.

MERTEUILNÉ *(nagyot nevet)* Vikomt, hol él maga!? Ki hiszi ezt el?! *(belegondol)* Maga vagy a halál? *(nagyot nevet, visongva)*

Olyan jó bolondokat mond, mint rég! Adja a száját... megérdemli *(rövid csók)* Látom, már nincs itt... menjen, siessen. Várja az asszonykája, vagy a halál. *(nevetve széket készít be magának)*

8. Tourvelné elcsábítása

Int Valmont-nak, hogy üljön le. Ő végig állva marad. Valmont őszintesége nem színjáték, valóban megéli élete értelmetlen voltát, az öregség közeledtét, a halál utáni vágyat.

TOURVELNÉ Csak azért egyeztem bele ebbe a találkozásba, mert azt mondták, hogy kigyógyult már a szerelméből. Figyelmeztetem, ha ez nem igaz, az első érzelmi kitörésénél itt hagyom.

VALMONT Erre nem fogok okot adni. Búcsúzni jöttem. Többet úgysem látjuk egymást. Rövid leszek. Én már túl vagyok életem azon részén, amit leélni érdemes. Mindent láttam, megéltem, ami hátra van, arra nem vagyok kíváncsi. Nincs gyerekem, családom, nem köt a világhoz semmi. Maga mutatott egy kiutat, egy reményt, hogy a nőknél, élvezeteken, az én léha életemen túl is lehet még értelme... Ha ezt a reményt elveszi tőlem, én nem akarok tovább élni. Tudok, de nem akarok. Bocsásson meg, hogy ezt magára terhelem... véletlen volt, hogy találkoztunk, talán az is véletlen, hogy nekem épp most lett elegendő Valmont vikomtából és az ő üres életéből. Ne haragudjon rám... tegyen el oda... *(megérinti a homlokát, mint Tourvelné az elején)* ... az emlékek közé. *(elindul)*

TOURVELNÉ Várjon! *(utána megy)* Ne mondjon ilyent... Ha maga kétségbeesésből...

VALMONT Nem vagyok kétségbeesett.

TOURVELNÉ Nem, ezt nem teheti... hogy miattam! Az elutasításom miatt...

VALMONT Miért, asszonyom? Ha soha többé nem lát, az mennyiben

más? Tudja, hogy élek valahol... Ez magának elég? Ettől meglesz a nyugalma? Jó, akkor élni fogok...

TOURVELNÉ

Nem engedem el.

VALMONT

Hagyjon engem. Értse meg, ebben nincs semmi romantikus indulat. Remegek, ha magára gondolok, orromban hordom az illatát, azzal álmodok, amit magával megéltem... pillanatról, pillanatra... Én nem akarok maga nélkül élni. Egyszer elengedtem, azóta mint eleven holttest járkálok a világban... Nem akarom ezt még egyszer megélni. Ha szeretett engem, akkor most engedjen el. Jobb nekem, higgye el. Szeressen jobban, mint a nyugalját. *(megfogja a kezét)* Megcsókolhatom búcsúzólul... Utoljára.

TOURVELNÉ

(tehetetlen, ösztönös félelemmel) Miért akar megcsókolni? Itt hagyja a szája izét és... én meg éljek a maga halott csókjával a szájamon!? Miért kínoz? Tudja, hogy szeretem, soha férfit még nem szerettem ennyire, de azt is tudja, hogy soha, soha nem leszek az öné... soha! *(görcsösen ismételteti „soha, soha”, alig tudja abbahagyni)* Miért akar megfojtani! Megölte a nyugalmat... a lelkemet is meg akarja ölni? *(alig kap levegőt, szinte magán kívül)* Tessék, csókoljon meg, teperjen le, tegyen magáévá, hogy éljen! Hogy ne haljon meg! Vegyen el mindent... itt vagyok... szeretem magát, de nem kívánom... nem akarom... nem tudom... nem tudom... *(már-már hisztérikusan ordítja, visítja – Valmont magához öleli, megcsókolja. A nő kétségbeesetten kapaszkodik bele. Durva, állati aktus, kétségbeesetten, önkívületben – ájultan fekszenek egymáson. Egy idő múlva Tourvelné Valmont fölé hajol)*

TOURVELNÉ

Most boldog?

VALMONT

(nem felel, gyönyörködve nézi a nőt)

TOURVELNÉ

Én tettem boldoggá?

VALMONT

Szeretem. Mindig szeretni fogom... míg élek... szeretem...

Tourvelné feláll, Valmont-ra teríti a fátylat.

TOURVELNÉ Mikor jön újra? Mikor jön? Szerelmem... *(el)*

Valmont a földön fekszik. Merteuilné megáll fölötte.

MERTEUILNÉ Milyen szépen csillog magán a verejték. Mint egy arab herceg, csipkében, verejtékben. És ez az illat – rég éreztem!

VALMONT *(nehezen tér magához)* Győztem, gyönyörűm! Az enyém lett... Életemben először éreztem ilyent... beteltünk egymással, csak feküdtünk, és élveztünk tovább. *(elneveti magát)* És amikor kibontakoztam a karjaiból, azt mondtam: mindig szeretni foglak. Ilyen furcsán, naivan... Mindig. És hittem is... sőt, még azután is... amikor már elment. Ekörül forgott minden gondolatom.

MERTEUILNÉ Nem is zavarom tovább...

VALMONT *(megfogja)* Tudja, mi a különös az egészben?

MERTEUILNÉ Az örök szerelem, mondta már.

VALMONT Nem. Amikor kinyitottam a szemem, arra gondoltam: páratlan volt, de nem felülmúlhatatlan. És hogy milyen jó lesz most magával találkozni! Halálosan fáradt vagyok, nem tagadom, de amikor az imént hozzámért... esküszöm, belerázkódtam. *(megsimogatja a nőt, az hagyja magát)*

MERTEUILNÉ Lassan... ne siessen! Lassabban... *(nézik egymás, a nő engedi, hogy Valmont keze, szája lassan elinduljon a testén.)* El sem tudja képzelni, mekkora erőfeszítésembe kerül ellenállni magának.

VALMONT Jöjjön, gyönyörűm...

MERTEUILNÉ *(finoman elhúzódik tőle)* Volt idő, amikor még szerettük egymást... én ma is úgy érzem, hogy a szerelmünk igazi szerelem volt. Milyen boldog voltam akkor! Hát még maga, vikomt! De minek arra gondolni, ami örökre elmúlt!

VALMONT Bennem nem múlt el...

- MERTEUILNÉ Nem, kedvesem! Ne is próbáljon vitatkozni, ez a szerelem nem támasztható föl. Először is, mert én olyan áldozatot követelnék, melyet nem tudna és nem is akarna meghozni... Jobb, ha nem is gondolunk rá többet.
- VALMONT Miféle talány ez, gyönyörűm! Van olyan áldozat, amit én nem volnék hajlandó meghozni magáért? Tegyen próbára!
- MERTEUILNÉ Már egy szót se merek maga előtt szólani. Rosszabb, mint egy kisgyerek.
- VALMONT Nincs olyan szeszélye, amit én ne tudnék, vagy ne akarnék teljesíteni.
- MERTEUILNÉ Jólesik hallanom, de bennem is van egy kis hiúság! Nem fogadhatok el olyan áldozatot, mely magának a boldogságába kerül!
- VALMONT Tegyen próbára!
- MERTEUILNÉ Majd máskor... Hozza el a páratlan hölgy levelét, s ha jó kedvemben talál, egy éjszakát, egyetlen egyet magával töltsök.
- VALMONT Én nem tudok betelni eggyel...
- MERTEUILNÉ Akkor betelik másutt... Hogy van a kis Cécile? Ne hanyagolja el. *(megcsókolja)* Várom a levelet. *(el)*

Cécile ébredszik. Volangesné izgatottan figyel.

- CÉCILE Olyan szépet álmodtam... Segítesz?

Felveszi a menyasszonyi fátylat. Mama a másik felét, mint egy nyoszolyólány.

- CÉCILE Azt álmodtam, hogy megjött a gróf...
- VOLANGESNÉ Gercourt?
- CÉCILE Igen... a vőlegényem.
- VOLANGESNÉ És?
- CÉCILE Mentünk az oltár felé... fátylamba belekapott a szél, és vitte, dagasztotta, mint egy hatalmas felhőt... Gyönyörű volt, álomszép!

Mama boldogan viszi utána a dagadó fehér fátylat, énekelni kezdi a nászói himnuszt, játszanak, mint két gyerek. Danceny majd elolvad a vágytól, gyönyörűségtől.

MERTEUILNÉ *(Danceny levelei között lapoz)* Olyan gyönyörűek a levelei! Nem olvassa fel...?

DANCENY Igazán? Meghallgatná, asszonyom?

Belekezd rajongva, egyre lelkesebben. Merteuilné megfogja a kezét.

MERTEUILNÉ Ha valaki azt mondta volna, hogy nemsokára maga lesz a legjobb barátom, nagyon csodálkoztam volna.

DANCENY Miért?!

MERTEUILNÉ Nem tudom... olyan furcsán jó érzés... amikor a szerelméről kezd beszélni... annyira átélem... olyan, mintha nekem mondaná! Ne haragudjon, hogy félbeszakítottam... folytassa tovább...

DANCENY Nincs ebben semmi különös... néha, amikor egész nap várom, azt érzem... ha megjön végre... olyan kedvem volna kicsit udvarolni magának.

MERTEUILNÉ *(határozottan)* Nem akarom. Nincs annál szebb, mint amikor az embernek ifjú barátja van, aki mást szeret. Ráadásul maga olyan fiatal leánynál kötötte le magát, hogy először érzem az idő múlását fölöttem.

DANCENY Dehogyan... maga olyan csodálatos nő, olyan varázslatos... hogy nincs idő, kor...

MERTEUILNÉ Elég... nagyon kérem! Ne... nem szabad... *(megcsókolja a fiút, csókolóznak Merteuilné leáll, szégyenkezve)* Most már menjen! Menjen el!

DANCENY Ne küldjön el! Vagy pedig tanítson meg rá, hogyan lehet maga nélkül élni.

MERTEUILNÉ *(nevetve)* Ifjú, ifjú, nagyon ifjú ember! Miket beszél!? Ilyen nagy szavakat csak akkor használjon, ha szerelmes; máskülönben üres szólammá válik az egész... „Tanítson meg rá, hogyan lehet maga nélkül élni.”... Ez azt jelenti,

hogy a kis Cécile-t se tudja majd szeretni, csak ha én is ott vagyok!

DANCENY Asszonyom! Őszinte leszek... Cécile-t szeretem... távolról, reménytelenül, hiszen egy-két hónap és megközelíthetetlen asszonya lesz valakinek... ő a tavasz, de maga... a nyár...

MERTEUILNÉ Nocsak! Miket mond! Kezdek rájönni, hogy maga el akarja csavarni a fejemet.

DANCENY *(reflexből)* De nem! Esküszöm! *(Nevetnek)* Nem! Csak egy kicsit...

MERTEUILNÉ Jó éjt, kedvesem.

DANCENY Nem megyek! Ne küldjön el! *(csók, Merteuilné lassan vetkőztetni kezdi.)*

Cécile „öröme” kifulladás, belecsavarodik a fátyolba és sír. Mama ringatja, vigasztalja. Altatóként a nászi himnuszt dúdolja.

VOLANGESNÉ Aludj, kincsem, aludj! Nem lesz semmi baj...

9. A levél

Valmont Tourvelné tükre előtt ül, nézi magát.

TOURVELNÉ Nem tudok beszélni, amikor itt vagy. Nem tudom elmondani azt a csodát, amit tettél velem. Megváltottál, kicseréltél, új életet adtál. Drágám, szerelmem. Minden nap, ahogy közeledik az öt óra, félni kezdek, napról napra jobban... hogy ma nem jössz... És alighogy elszorul a szívem... máris hallom a lépteidet. Nézd milyen hideg a kezem... úgy féltetek! Hiszen te mindennél több vagy nekem. *(nyújtja a levelet)* Egész éjszaka írtam... mert nem tudom elmondani... soha nem fogom tudni elmondani, mennyire szeretlek. *(Valmont nyúl a levél után, a nő nem engedi el, Valmont kezét fogva széttépeti vele. Mintha játékból.)* Minden titkomat tudod. Én már teljesen a tiéd

vagyok... *(próbálja visszaszerezni a fecniket, szétfeszíteni Valmont kezét, birkóznak, kimerül, feladja. Magára húzza a fátylat)* Ne ébressz fel soha már! *(énekli Ophelia dalát, hintázik az ágygal)*

Valmont kiteszi maga elé a levélkupacot. Nézi. A tükörbe pillant. Dönt. Megigazítja a haját, rendbe hozza az arcát. Feláll, tenyerébe seperi a levélfecniket. Indul Merteuilné felé.

MERTEUILNÉ *(észreveszi a közeledő Valmont-t)* Jézusom! A vikomt...
Bújjon el! *(nevetve szoknyája alá rejti)*

MERTEUILNÉ Nem számítottam magára ilyen későn. Van szabad estéje a páratlan Tourvelné mellett?

VALMONT Meglepetésem van a maga számára...

MERTEUILNÉ *(elmosolyodik)* Csak nem... elhozta?

Leteszi Merteuilné elé a fecniket.

Megsimogatja, megcsókolja. Lassan vággyal kezdi felhúzni a szoknyáját. Ott kuksol alatta a meztelen Danceny

VALMONT Mi ez? *(indulattal)* Másszon ki onnan, fiam. Elgémbereedik a békaügetésben!

DANCENY Valmont úr, nagyon kérem... félreértés... higgye el...

VALMONT *(ráreccsen)* Menjen már! Remélem, következő levelében beszámol erről Cécile Volanges kisasszonynak...

DANCENY Nem... *(dadog)* Nagyon kérem... tudom, a látszat ellenem szól...

MERTEUILNÉ Hagyja a gyereket, kedvesem! *(odaadja a ruháit Dancenynek)* Menjen, lovag! Látja, milyen indiszponált az úr.

Danceny el.

MERTEUILNÉ Nem értem, miért van így feldúlva. Csak azt csinálja velem, amit maga az ő szerelmével. Még ha nem is olyan

- szinten.
- VALMONT Izzalmasabb szeretőt is találhatott volna, mint ezt az izzadó tenyerű suhancot...
- MERTEUILNÉ Első szerelmét áldozta fel nekem... aminek mindig megvan a maga varázsa. Húsz éves, úgy szeret, annyi színnel, melegséggel, szertelenséggel, amennyi az ő korában lehetséges.
- VALMONT Elég! Hagyjuk a gyerekeket... Elhoztam a levelet.
- MERTEUILNÉ Pompás. Danceny majd összeragasztja... szeret ilyesmivel pepecselni.
- VALMONT Nem, édesem. A fiúval végeztünk.
- MERTEUILNÉ Csak nem féltékeny? Soha nem láttam még ilyenek.
- VALMONT A fiúnak mennie kell!
- MERTEUILNÉ Nagyon kérem, szíveskedjék visszavenni ebből a házastársi hangnemből, másképp kénytelen leszek felülvizsgálni megállapodásunkat.
- VALMONT Nem értem, miért harcol velem, gyönyörűm. Emiatt a gyerek miatt? Épp itt az ideje, hogy a szerelmeseket visszaadjuk egymásnak...
- MERTEUILNÉ *(némi hallgatás után)* Nem... még nem akarom...
- VALMONT Tudtam, hogy meg fogunk egyezni, gyönyörűm... Foglalkozzon már végre velem, édesem! Két éve várom...
- MERTEUILNÉ Két éve? Vikomt... Ez olyan ijesztően hangzik. Ez még hűségből is sok... *(elfújja a levél fecniket)* Mindig megszédülök, amikor ilyen szenvedélyesen beszél hozzám... és hogy lássa, mennyire a kettőnk barátságát nézem, kész vagyok kifizetni a megbeszélrt árat. Egy éjszaka alatt úgyis torkig jóllakunk egymással...
- VALMONT *(Merteuilné hátához lép)* Segíthetek? Kioldozhatom?
- MERTEUILNÉ *(egy darabig hagyja, majd hirtelen)* Ne még!
- VALMONT Miért?

A nő szembefordul vele.

- MERTEUILNÉ Egész nap egy történet járt az eszemben. Nem bírom

kiverni onnan. Nagyon tanulságos, hallgassa meg. Egy barátom belehabarodott, ahogy ez már megesik néha, egy hozzá nem illó nőbe. Ha megkérdezték tőle, mi a fenét talál azon az kis szürke asszonyon, mindenre csak azt felelte: „szeretem, nem tehetek róla, nem az én hibám”. Ekkor egyik közeli barátja, egy asszony, figyelmeztetette, ha nem vigyáz, ráragad ez a mondat, ez lesz a gúnyneve. „Nemazénhibám.” Már így is összeröhögnek a háta mögött. Mit gondol, mit csinált erre a barátom?

VALMONT

Fogadni mernék, hogy megmondja.

MERTEUILNÉ

Elment a szerelméhez, és habozás nélkül bejelentette, hogy szakít vele. A nő óriási jelenetet rendezett, őrjöngött, sírt, zokogott. De a barátom mindenre csak azt felelte: Nem tehetek róla, nem az én hibám.

VALMONT

És?

MERTEUILNÉ

Hogyhogy és?

VALMONT

Mi a történet vége? A csattanója.

MERTEUILNÉ

Majd elmondom máskor.

VALMONT

Holnap este eljövök, és meghallgatom.

MERTEUILNÉ

Holnap nem alkalmas.

VALMONT

(mosolyog) Értettem... Jó éjszakát!

MERTEUILNÉ

(utána szól) Vikomt! Szeretném, ha a kislányt sem hanyagolná el. Vagy a páratlan Tourvelné mellett nem marad ideje másra?

VALMONT

Miért bánt, gyönyörűm? Minden második éjszakámat a maga kis piócájával töltöm, ami az én koromban eléggé megerőltető.

MERTEUILNÉ

És? Hogy halad?

VALMONT

(büszkén) Nagyon szorgalmas. A maga Gercourt-ja olyan kiművelt asszonyt kap, aki habozás nélkül nyújtja mindazt, amit egy hivatásostól is csak pirulva kér az ember.

10. Súlyok

Tourvelné az ujjbegyén egyensúlyoz egy finom, keskeny borítékot. Volangesné Cécile gyerekkori emlékeit, a kisruhát és a játékbabát nézi.

TOURVELNÉ Megírtam a férjemnek... mindent. Itt van. *(nézi a levelet)*
Milyen könnyű kis levél és milyen iszonyatos terhet visz...
Annyira furcsa érzés, legszívesebben magam vinném el
neki, hogy mellette legyen keserúsége nehéz napjaiban.
Istenem, hogy fog fájni neki... Hát lehet egyszerre két
embert szeretni?

VOLANGESNÉ Maga még ebben is olyan tiszta, kedvesem... mint egy
gyerek! *(nézi a kisruhát, sírni kezd)* Nem tudom, mi
történik itt... öregasszony vagyok, és semmit sem értek...

TOURVELNÉ A kis Cécile?

VOLANGESNÉ *(sírva)* Igen... egész nap nevet, mégis olyan boldogtalan.
Látom rajta...

TOURVELNÉ Mert szerelmes... és nincs együtt a szerelmével...

VOLANGESNÉ De akkor miért nevet?

A háttérben bejön Cécile egy lavór vízzel. Leteszi. Lehúzza az alsóneműjét, nézi a gyertyafénynél, hosszan tanulmányozza. Majd megmosakszik alulról. Visszahúzza a bugyit.

VOLANGESNÉ Tegnap elővettem a régi dolgait, a kis ruháját... ezt az egyet
megőriztem, és a játékait... *(kiteszi, mutatja)* Úgy elfogott
fölöttük a sírás, hogy azt hittem soha abba nem hagyom...
akkor értettem utoljára a lányomat... most, mint egy
idegen... jön-megy körülöttem, nem tudom, mit gondol,
mit érez... és ha megkérdem tőle, mi van, édesem... azt
mondja, semmi – és nevet. *(nézi a ruhát)* Néha arról
álmodok... bárcsak lenne már egy kis unokám, azt legalább
érteném... *(megtörli az arcát)*

11. Erotika-lecke

Valmont átmegy Cécile-hez. A lány már várja. Ahogy a férfi belép, a lány vetkőzni kezd.

CÉCILE Rosszkedvű?

VALMONT Ne vetkőzz. Kevés időnk van.

CÉCILE Mindig siet. Olyan keveset van velem.

VALMONT Gyerünk. Kezdd el!

CÉCILE *(benyúl Valmont inge alá, végigsimítja a testét)* Valmont úr, ha szabadna kérnem... hogy nyelvvel ma ne kelljen, nem érzem jól magam. Nem haragszik? Úgy émelygek, görcsöl mindenem. Máskor mindig hó végén szoktam vérezni... most meg semmi. Már jó ideje semmi.

VALMONT És mire gyanakszik, szépségem?

CÉCILE *(félénken)* Mondhatom? Hogy Valmont úr nedvei...

VALMONT Nedveim? Hát mi vagyok én? Egy páfrány?

CÉCILE Az ondója, bocsásson meg!

VALMONT Latinul?

CÉCILE Spermája. *(mint egy eminens kisdíák)*

VALMONT Rusztikusan

CÉCILE Gecije.

VALMONT Közönségesen.

CÉCILE Túrója...

VALMONT Tökéletes! *(megcsókolja)* Szóval mivel vádolja az én fölséges ondómat?

CÉCILE Hogy alighanem eltömített valami nyílást!

VALMONT *(dühös)* Valami nyílást? Szégyellje magát! A hüvelyben nincsenek valami nyílások. Az nagyon pontos szerkezet.

CÉCILE Igen, tudom, bocsásson meg. *(felel)* Három nyílás van... két petevezeték és egy méhszáj.

VALMONT Igen? És én hol látogatom magát?

CÉCILE *(elneveti magát)* Négy, bocsásson meg. El is feledkeztem. Négy nyílás van.

VALMONT Jól van. Térdeljen le! Kicsit kicsomagolom itt hátul...

Mindig akkora bugyogókban jön... attól fél, hogy felfázik?
 CÉCILE A vérzés miatt, tudja... előbb-utóbb megjön, gondolom...
 VALMONT Így! *(gyönyörködve nézi)* Sokkal szebb, mint a mamájának... Milyen különös, hogy ez is öröklődik. Ugyanaz a vörös, szétnyíló vulva... megfigyeltem, hogy a száj formája sokat elárul arról, hogy mit talál az ember itt. *(elkezdi simogatni a lányt)* Kicsit feljebb, nem férek hozzá a csiklójához.

CÉCILE *(nevetve)* És a mama tényleg mindenkiel?
 VALMONT Nem, azért volt ízlése... még ha meglehetősen tág is, de volt. Szerette a fiatalembereket, diákokat, kispapokat. Az efféléknek veszélyes volt az utcájukban ógyelegni.

CÉCILE *(kajánul)* Magát is így kapta el?
 VALMONT *(ráüt a fenekére)* Ne faggasson! Mondtam már.
 CÉCILE Ne dörzsölje olyan erősen... *(arcán megjelenik az öröm)* Sok bajom van ma, tudom... nemcsak a hasam görcsöl, húzódik is mindenem... mintha összenőttem volna belül... *(kezdi nagyon élvezni)* Olyan finom keze van!

VALMONT *(az orgazmus közeledtekor a fülébe súgja)* Mondok egy hírt. A holnap éjszakát Danceny lovaggal tölti...
 CÉCILE *(kitépi magát, nagyon feszült)* Nem! Azt nem!
 VALMONT Nem is örül?
 CÉCILE *(keserűen, szinte sír)* De hát én... hetek óta Valmont úrral... és akkor most... egyszercsak...
 VALMONT Nekinem kell erről tudnia... *(megsimogatja)* Na, öltözz fel!

CÉCILE Miért?
 VALMONT Sietek, mondtam már.
 CÉCILE Már nem szeret?
 VALMONT Soha nem szerettelek. Minek? *(megcsókolja, a fülébe súgja)* Ha nem leszel elégedett a lovaggal, gyere vissza! Szívesen bevégzem.

Tourvelné amott az éjszakára készül, gyönyörű, habos ágyneműt terít le, hálóingre vetkőzik, dúdol magában.

- DANCENY *(a sötétből odalép Valmonthoz-)* Valmont úr! Bocsásson meg! Úgy szégyellem magam! Én önt jótevőmnek, legjobb barátomnak tartom... és amikor... ott Merteuilnél... én a legszívesebben meghaltam volna...
- VALMONT Jól van, fiam! Nincs semmi baj!
- DANCENY Köszönöm. Tudtam, hogy megbocsát! *(megöleli hevesen, túláradón, mint egy apát)*
- VALMONT *(türelmesen megvárja a roham végét, majd előveszi a kulcsot)* Nézze! A kisasszony küldi. Hálószobája kulcsa. Holnap éjszaka várja magát...
- DANCENY *(majd elájul)* Nem! Ez lehetetlen! Nem hiszem el! Ó, istenem! *(könnyekig meghatva)* Maga olyan jó hozzám... soha nem fogom tudni meghálálni.

Valmont elmegy. Danceny áll a kezében a kulccsal. Merteuilné lép mellé.

- MERTEUILNÉ Azt hittem, már soha nem jössz.
- DANCENY Épp hozzád indultam...
- MERTEUILNÉ Mit akart?
- DANCENY A vikomt? Levelet hozott.
- MERTEUILNÉ Mutasd!
- DANCENY Mi történt, édesem? De hiszen szeretlek! Ne félj, szeretlek, szeretlek.
- MERTEUILNÉ És Cécile?
- DANCENY Ne gondoldj rá! Nekem, amikor veled vagyok, eszembe se jut...
- MERTEUILNÉ De hát ez hazugság!
- DANCENY Nem. Ami kettőnk között van, az független tőle... amikor az imént kimondtad a nevét, „Cécile”, nem éreztem se önvádat, se fájdalmat... Csak megérintett, de nem fájt. Olyan, mint amikor a szíved fölött akarlak megcsókolni, és beleütközöm inged fátyolába. Az ember félrehúzza, s már el is felejtette, hogy az előbb még útját állta valami. Így. *(félrehúzza az inget, megcsókolja)* Cécile az ing...

MERTEUILNÉ *(felnevet)* És én vagyok a mellem? Te bolond gyerek, te! Mennyire boldog akarsz te lenni!

DANCENY Szeretlek.

MERTEUILNÉ Igazad van, ne bántsuk egymást fölösleges szemrehányásokkal... hogy szerelmünk hosszú életű legyen. Eljössz holnap este, ugye? Én legszebb álmom, édesem! Ugye eljössz?

12. Nem az én hibám

Ötöt üt az óra.

Valmont bemegy Tourvelnéhez. A nő a nyakába borul.

TOURVELNÉ Már azt hittem, hogy soha nem jössz. Soha, soha többé! Miért féltém én ennyire a szerelmünket?

Óriási feszültség. Nehezen születik meg a történet.

VALMONT Ma utoljára jöttem hozzád.

TOURVELNÉ Hogyan?

VALMONT Meguntalak. Nem tehetek róla.

TOURVELNÉ Mit mondasz? *(csend, nézi Valmont-t, félve elmosolyodik)*
Ez játék, ugye?

VALMONT Tavasz óta ismerlek. Mindent tudok rólad. Meguntalak.
Nem az én hibám.

TOURVELNÉ Úgy érted, hogy... hogy már nem szeretsz?

VALMONT Igen. Így értem. Nem tehetek róla.

TOURVELNÉ De miért... Tegnap még szeretted! Egyik napról a másikra!
Miért!?

VALMONT Ingadozó jellem vagyok. Nem az én hibám.

TOURVELNÉ Hazudsz! Valaki van a dologban... Mondd meg! Valld be!
Te gyáva, te! Én mindent neked adtam! A férjemnek is megírtam, hogy szeretlek. Kérlek! Légy őszinte hozzám...
van valakid!?

VALMONT Egy nő, régi szerelmem. Ő kérte, hogy szakítsak veled.

- Nem az én hibám.
- TOURVELNÉ És te megtagadsz mindent... a boldogságunkat, a szerelmünket, mindent?
- VALMONT Őt jobban kívánom. Nem tehetek róla...
- TOURVELNÉ *(nekiesik)* Te csaló! Te hazug! Végig hazudtál nekem! Hét hónapon át! Becsaptál, félrevezettél, megcsaltál!
- VALMONT *(lefogja)* Mint te a férjedet. Ez emberi dolog. Nem tehetünk róla. Nem a mi hibánk.
- TOURVELNÉ Hagyd már abba, az istenért! „Nem az én hibám, nem az én hibám!”
- VALMONT Ez jut eszembe. Tehetek én róla? Keress magadnak másik szeretőt. Persze, ha nincs kedved, vagy nem találsz, az nem az én hibám...
- TOURVELNÉ Meg akarsz ölni?

Valmont odalép hozzá, és a hajánál fogva felrántja a fejét.

- VALMONT Idehallgass! Én sok gyönyört kaptam tőled, de most elhagylak. Megértetted? Többé soha nem akarlak látni! Ilyen az élet. Nem az én hibám!

Amikor kijön, meg kell állnia a falnál, annyira remeg mindene. Akárcsak Merteuilnének. Tourvelné összegörnyedve fekszik a falnál, ringatózik, halkan dúdol, dűnnyög valamit.

Danceney készül a Cécile-lel való találkára. Felöltözik, ünneplőbe.

Merteuilné figyel - utána megy. Megöleli, alig engedi el.

- MERTEUILNÉ Nem akarlak magamhoz kötni... fiatal vagy. Ígérd meg, hogy csak akkor jössz, ha nagyon vágyódsz rám...
- DANCENY Olyan csodálatos nő vagy. Mindig szeretni foglak.
- MERTEUILNÉ Jó éjt... várni foglak... Egész éjjel együtt leszünk... Várlak... Isten veled, te édes!

13. Vetélés

A menyasszonyi ruhába öltözött Cécile rosszul lesz, görcsöl, elvetél. Nem érti, mi történik. Mindene csupa vér. Sír, mint egy kisgyerek.

CÉCILE Mi ez, anya? Mi ez?

Volangesné egyből látja mi történt.

VOLANGESNÉ Megkönnyebbültél. Elment... Asszonyi dolog. Semmi baj.

Bepólyálja a véres alsósoknyát, benne a halott magzattal. Ölében tartja, észrevétlenül, inkább ösztönösen, mint idegi alapon ringatja.

Léptek közelednek. Cécile kapkodva próbálja rendbe szedni magát.

CÉCILE Ez ő... megjött... Ez ő!

14. Háború

Valmont közeledik. Odamegy Merteuilnéhez.

VALMONT Eljöttem, hogy megtudjam, mi a történet vége.

MERTEUILNÉ Ma este nem alkalmas, mondtam már. Várok valakit.

VALMONT Nem jön.

Megmutatja a nehéz menyegzőt. Danceny éppen elindul Cécile felé. Emlékekből élnek. A kezdeti hangra-hang játék, majd megfogják egymás kezét. Mindketten próbálnak szűziesen viselkedni. Inkább önkéntelenül, mint rafinériából. Ügyetlen csók, ahogy Merteuilné tanította. Közben nem néznek egymásra. Kiegett tekintetek, hiszen mindennek már nincs titka előttük. állnak egymás mellett, kéz a kézben, arc előre. „Szerelmem” - mondogatják a semmibe. Volangesné körülöttük mászkál a véres pólyával.

Valmont odalép Merteuilnéhez, simogatni kezdi, arcát, nyakát, keze lesiklik a

mellére.

MERTEUILNÉ Megkérdezhetem, mit csinál?

VALMONT Végeztem Tourvelnével.

MERTEUILNÉ Szakított vele?

Valmont mutatja, Tourvelné ott áll a falnál és a puszta túlélésért küzd.

VALMONT Nincs.

MERTEUILNÉ Szép. *(elmosolyodik, visszatér a magabiztossága)* Nem hittem volna, hogy képes lesz rá. *(megcsókolja)*

VALMONT Előbb-utóbb úgyis ez lett volna a vége.

MERTEUILNÉ Fájdalmas volt? Ilyennek képzelte?

VALMONT Magának tetszett volna. Legyőzte, megölte azt a nőt.

MERTEUILNÉ Engem a szép Tourvelné fájdalma nem érdekel. Én csak a magáéra voltam kíváncsi, édesem. Maga szerette azt a nőt, vikomt. Méghozzá szenvedélyesen, szerelemmel.

VALMONT Nem tehetek róla. Nem az én hibám.

MERTEUILNÉ Sőt, még most is szereti. Másképp nem lett volna ereje ilyen kegyetlenül elbánni vele.

VALMONT Lehet... de most magán a sor, gyönyörűm.

MERTEUILNÉ *(nevet)* És ha csak tréfa volt... puszta kíváncsiság, hogy mire képes?

VALMONT Azért jöttem, hogy magával töltssem az éjszakát. Segítsek levetkőzni?

MERTEUILNÉ Ne erőltesse. Ennek a játéknak vége.

VALMONT Vagy felöltözve óhajtja. *(megfogja Merteuilnét, az felszisszen a férfi szorításában)* Soha nem láthatom már forró, fehér mellét...

MERTEUILNÉ Azt hiszem, jobb, ha most távozik.

VALMONT Van egy megállapodásunk.

MERTEUILNÉ Szeretem, amikor ilyen határozott.

VALMONT Nem tűrhetem tovább, hogy az orromnál fogva vezessen.

MERTEUILNÉ Azt hittem, egy időre kitombolta magát a nők terrorizálásában.

VALMONT Igen vagy nem?
 MERTEUILNÉ Nem hiszem, hogy sok örömem telne most magában. Jöjjön vissza máskor, ha lehiggadt! Valami vonzóbb formában...
 VALMONT Elég! Meddig játszik még velem! Én mindent feláldoztam magának, az a nő bele fog halni ebbe a szakításba!
 MERTEUILNÉ Olyan kicsinyes dolog, hogy ezt az én nyakamba varrja.
 VALMONT Meddig fűzi még a szavakat? Igen vagy nem?
 MERTEUILNÉ *(nézi Valmontot, a szeme kacag)*
 VALMONT Figyelmeztetem, hogy a nemet hadüzenetnek tekintem.
 MERTEUILNÉ Rendben. Háború.

Valmont odalép hozzá, a hajánál fogva hátrarántja a nő fejét, megcsókolja.

VALMONT Ezzel még tartozott.

15. Haláltánc

Odamegy a Cécile mellett feszengő Danceny-hez.

VALMONT Bocsáss meg! Rothadt ringyót csináltam a szerelmedből. *(kiveszi Volangesné kezéből a véres pólját, kiteríti)* Ez ágyékom alvadt gyümölcse, most fordult ki a méhéből... még forró, véres a járat. De nem a magam kéjére, kedvére tettem. Megrendelésre. Szerelmed, Madame de Merteuil, kért meg rá... mert Gercourt gróf nem óhajtott tovább a szeretője lenni. Megunta. Ezért tettem. Bocsáss meg, testvér!
 CÉCILE Nem igaz... egy szó sem igaz belőle... Miért nem fogja be a száját!?
 MERTEUILNÉ Hazudik!
 VOLANGESNÉ *(kiveszi a kezéből a rongyot, maga elé, mereven)* Nem, igaz... megvágtam a kezemet...
 MERTEUILNÉ Hát el tudnak képzelni rólam efféle gabszágot!? *(Volangesnéhez)* Asszonyom... Cécile, drágaságom! Hát ilyen vagyok

én?!

- DANCENY Micsoda aljas rágalom! *(meglöki)* Te hazug gazember, te!
- VALMONT Az is hazugság, hogy meztelenül, békaügetésben leltelek Madame de Merteuil formás, fehér lábai között... Az is mocskos rágalom?
- MERTEUILNÉ Még hogy az én lábaim között! Micsoda szemérmetlen hazudozó!
- DANCENY Nem igaz... Egy szó sem! Esküszöm! Ezért megfelelsz!

Kardot ránt, indul Valmont felé.

- VALMONT *(nevetve nézi)* Hát gyere!

Danceny megáll a fegyvertelen Valmont-nal szemben.

- VALMONT Gyere már! Végy elégtételt, gyere!

Danceny habozik, Valmont pofon vágja, a lovag elejti a kardot.

- VALMONT Vedd fel a kardot és gyere! És aki szerint hazudok, az is fogjon kardot, mind! Gyertek! Cécile, ringyócskám. Nesze! *(odadobja a kardot)* Gyertek! Gyere, te mulya! *(fenékebe rúgja Danceny-t, fellöki, végigrugdossa a páston)* Madame de Merteuil, maga nem kér elégtételt? *(odamegy Tourvelnéhez)* Őmiatta szakítottam, látod! Ott áll... hogy gyönyörködik a halálodban! *(Tourvelné felnéz, szeme üres, halkan dúdolva elvonul, jön-megy közöttük)* Vedd már fel a kardot, lovag! Gyerünk, mire vársz!
- DANCENY Véd magad! *(odadobja a kardot)* En garde!
- VALMONT *(ordít)* Gyere már, ne rendezkedj! *(üti, vágja, pofozza, rugdossa, odalöki a pást végére)*

Danceny agyát elönti a vér.

- DANCENY Megállj, te szörnyeteg! Te gazember!

VALMONT Gyere! Indulj már!

Merteuilné megérti, hogy mi készül. Útjába áll Danceny-nek, de az durván félrelöki.

MERTEUILNÉ *(ordítja)* Neee!

De már késő. Danceny nekiront Valmont-nak, és eszelős dühvel, gyűlölettel halálra szurkálja. Cécile is segédkezik neki, ütik, marcangolják, tépik, kifulladásig. Merteuilné kétségbeesetten rángatja szét őket.

MERTEUILNÉ Ne! Hagyják békén! Elég már! Elég!

Ölébe veszi a haldoklót, arcát letörli, simogatja, nézi.

MERTEUILNÉ Nem... nem halhatsz meg! Ezt nem teheted...

VALMONT *(suttogva)* Madame de Merteuil...

MERTEUILNÉ Ne beszélj, édesem... hallgass... Vízet... adjanak vizet...

VALMONT Hajoljon közelebb... kérem... mondja meg Madame de Tourvel-nek... hogy ő volt életem egyetlen... szerelme... soha nem szerettem mást... soha senkit..... mondja meg... *(próbál megfordulni, hátranézni a katatón nőre. Meghal.)*

Merteuilné öleli a halott Valmont-t. Jönnek az áldozatok, boldogságuk mondataival, énekfoszlányaival, magukból kifordulva. Te Deum.

Sötét.